

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1997 ΕΤΟΣ ΜΖ - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 885 - ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ. - Τ.Κ. 106 82 ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΣΧΑ 1997

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

**Παντί τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπανταχοῦ.**

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας,
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

«Ὁ Χριστὸς ἀνεστήθη ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, ἀφοῦ ἐνίκησε καὶ κατήργη-
σε τὸν θάνατο μετὰ τὸ δικό Του θάνατο ἐπάνω στὸ Σταυρό κι ἔτσι ἐχά-
ρισε σ' αὐτοὺς ποὺ ἦσαν θαμμένοι στὰ μνήματα, τὴν αἰώνια ζωή».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χαρά ἀνέκφραστη καὶ θριάμβος πρωτοφανῆς ἐπικρατεῖ σήμερα στὶς τάξεις τῶν στρατευομένων καὶ θριαμβευόντων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἦχοὺν χαρμόсуна οἱ καμπάνες τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ ὁ ἦχος τους φθάνει στοὺς μακρινοὺς ὀρίζοντες σάν συμβολικὸς ἀντίλαλος τῆς μουσικῆς συνθέσεως, ποὺ ἐκτελοῦν σέ ρυθμὸ πανηγυρικό οἱ ψυχές τῶν χριστιανῶν. Μυριόστομος ἐπαναλαμβάνεται ὁ ἐπικολυρικός ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἐκφράζει νίκη καὶ σωτηρία. Καὶ μαζί μέ τίς ἱερές ψαλμωδίες ὑψοῦνται μέ φλόγα σταθερή οἱ πασχαλινές λαμπάδες τῶν χριστιανῶν, σάν ἄλλος συμβολισμός τοῦ φωτός ποὺ καίει στὶς καρδιές τους μετὰ τὴν ἀνατολή τοῦ Αἰωνίου Φωτός ἀπὸ τὸν κενὸ τάφο.

Ρήματα οὐρανοπέμπτου ἀγγέλου ἀκοῦν αἱ Μυροφόροι καὶ ἀποροῦν: «ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Μαρκ. 16' 6). Σ' αὐτοὺς τοὺς λόγους, εἶναι ἡ ποιητικὴ διατύπωση καὶ μελωδικὴ ἔκφραση τῆς ὑμνολογίας μας: «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...». Χριστὸς ἀνέστη, λοιπόν! Ἡ μεγαλύτερη, ἡ ἱερώτερη, ἡ λαμπρότερη καὶ ἡ ἐνδοξότερη ψαλμικὴ ἔκφραση τοῦ θριάμβου τῆς πίστεώς μας. Ἀνέστη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Ἐσταυρωμένος Λυτρωτής καὶ Διδάσκαλος.

Τά φρικτὰ πάθη καὶ ἡ τριήμερη ταφή Του παραμερίσθησαν πρὸς σιγμὴν καὶ ἡ ἐνδοξη Ἀνά-

στασή Του καθίσταται τό κέντρον ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Τό βαρύ σύννεφο πού εἶχε σκεπάσει τήν καρδιά τῶν μαθητῶν διαλύεται καί προβάλλει ἐλπιδοφόρος καί δυνατή ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, γιά νά θερμάνῃ τίς καρδιές τους, νά ἀναζωογονήσῃ τήν πίστιν τους καί νά δώσῃ νέα ζωή.

Ἰδού ὅτι ἡ νέα αὐτή ζωή μεταδίδεται σ' ὅλους τοὺς χριστιανούς. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς νέας ζωῆς: «Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόλутαι, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16). Δέν μᾶς ἐχάρισε μόνο τήν πρόσκαιρην ζωή τῆς γῆς ὁ Θεός. Μᾶς ἐχάρισε τά μέσα γιά νά ζήσωμε αἰώνια εὐτυχεῖς καί μακάριοι. Ἡ μακαρία καί ἀτελεύτητη ζωή ὑπάρχει στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, τόν Κύριον Ἰησοῦν. Οἱ ἐνωμένοι μέ τόν Κύριο χριστιανοί αὐτοί πού ἐξαγιαζονται μέ τήν χάριν τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοί ζοῦν τήν Ἀνάστασις καί ἔχουν γνωρίσει τό νόημα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς.

Μᾶς τό εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ἐγώ εἰμί ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή» (Ἰωάν. 1α' 25). Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ ἀφετηρία καί τό τέρμα, ἡ ἀρχή καί ὁ σκοπός, ἡ οὐσία καί τό περιεχόμενο τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Σαλπίζουν χαρμόсуна οἱ ἀγγελικές σάλπιγγες τοῦ Οὐρανοῦ καί μεταδίδουν τό μήνυμα γιά ν' ἀνοίξουν αἱ πύλαι τοῦ Παραδείσου. Ἐγκαίνια νέα καί οὐράνιοι πανηγυρισμοί. Δονοῦνται τά δώματα στά οὐράνια ἀνάκτορα. Ἐναλλασσόμενες οἱ στραπῆς τῶν ἀγγέλων ὑπηρετοῦν τόν Νικητή Παντοκράτορα καί κατά τίς ἐντολές Του στολίζουν τό Βασιλεῖο τῆς Ἐκκλησίας πάνω στό θρίαμβό της.

Θεάματα καί ἀκροάματα καί σκιρτήματα γεύονται οἱ πρῶτοι εὐτυχεῖς κληρονόμοι, πού οἱ γήινοι ἄνθρωποι δέν μποροῦν νά φαντασθοῦν. Ἐκεῖ καταυγάζει τά πάντα, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Παντοῦ φῶς καί χαρά, ζωή καί θρίαμβος, εὐτυχία καί πνευματική εὐφροσύνη. Τέτοια ἡ χαρά τοῦ οὐρανοῦ.

Καί κάτω ἐκεῖ τάρταρα, τσακισμένος καί ντροπιασμένος ὁ Ἄδης βοᾷ καί στενάζει. Ἐχασε τό προνόμιο τῆς κυριαρχίας του στίς ψυχές. «Ὁ Ἄδης ἐπικράθη» κηρύσσει σήμερα ἡ Ἐκκλησία. Ἐπικράθη γιατί «κατηργήθη καί ἐνεπαίχθη καί ἐνεκρώθη καί ἐδεσμεύθη». Δέν εἶχε τήν δύναμιν νά κρατήσῃ τόν Νικητή τοῦ θανάτου. Συνετρίβησαν τά δεσμά του, ἔπεσε κάτω ἐκεῖνος καί ὁ Χριστός ἀνῆλθε, ἀναληφθεῖς ἔπειτα στούς κόλπους τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, ὅπου ὑπῆρχε πρό χρόνων αἰώνων.

Ὁ θεμέλιος λίθος τῆς πίστεώς μας, τό κέντρον τῆς χριστιανικῆς λατρείας εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀναστάσιμος ὕμνος εἶναι τό τραγούδι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡ ἀρχή καί τό τέλος τοῦ κηρύγματός τους. Ὁ ἀνεστημένος Χριστός, εἶναι ἡ μεγάλη καί λυτρωτική πραγματικότητα. Παρουσιάζονταν ἐπὶ τεσσαρακονθήμερον στούς μαθητάς Του καί μέχρι σήμερον «παρέσπασεν ἑαυτόν ζῶντα... ἐν πολλοῖς τεκμήριοις» (Πραξ. α' 3).

Ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας μέσα σέ τόσους αἰῶνας ἐξηγεῖται μέ τόν κενό τάφο καί τήν Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Συλλογισμούς θεόπνευστους παρέδωκε στήν Ἐκκλησία ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος γιά τήν Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου. Ἀπαριθμεῖ τίς ἐμφανίσεις Του, ἐρωτᾷ καί ἀπαντᾷ, γιά νά καταλήξῃ στή σκέψη: «εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ἡμῶν». Ἀλλ' ἀμέσως βεβαιώνει μέ ἀπόλυτη πίστιν: «νυνὶ δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (α' Κορινθ. 16,20).

Καί δέν εἶναι ἡ πίστις αὐτή, ἡ ὁμολογία ἐνός μεγάλου σοφοῦ Μαθητοῦ. Εἶναι ἡ προσωπική του ἐμπειρία ἀπό τό ἐξάισιο ὄραμα τῆς Δαμασκοῦ, πού τόν μετέφερε ἀπό τόν δρόμο τῆς ἀρνήσεως, στό δρόμο τῆς παγκοσμίου ἱεραποστολῆς. Ἀποδείξεις γιά τήν λαμπροφόρο Ἀνάστασις ἔχουμε πολλές. Ἀλλά δέν στηριζόμαστε στίς ἀποδείξεις μόνο. Βεβαιωνόμαστε ἀπό τήν πίστιν. Διεκδικοῦμε τήν μακαριότητα πού ὑπεσχέθη ὁ Κύριος, ὅταν εἶπε στόν Θωμᾶ: «Μακάριοι οἱ μή ἰδόντες καί πιστεύσαντες». Καί αἰσθανόμαστε βαθύτατα σάν τήν πιό τρανή ἀπόδειξη, τήν προσωπική μας ἀνάστασις, τήν ἀνακαίνιση τῆς ψυχῆς καί τήν προσδοκία τῆς σωτηρίας.

Ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀνανεώνουν τήν παρουσίαν τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὁποία εἶναι τό ἀδιάκοπο θαῦμα πού ἐπιτελεῖται καθημερινῶς μέσα στήν Ἐκκλησία τῶν πιστῶν.

Νίκη τῆς δικαιοσύνης κατά τῆς ἀδικίας, τῆς ἀληθείας κατά τοῦ ψεύδους, θεωροῦμε τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ τελεία δικαιοσύνη καί ἡ πλήρης ἀλήθεια ἦλθε στόν κόσμο, στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ κόσμος τῆς ἁμαρτίας δέν μπόρεσε νά τόν δεχθῇ καί τόν παρέδωσε στό σταυρικό θάνατο. Ἐσταυρώθη ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀλήθεια. Ὅταν ἀνοίγει ὁ τάφος καί ὁ Ἀνεστημένος Κύριος γίνεται Νικητής, τότε θριαμβεύει ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀλήθεια.

Ἐπειδή πιστεύουμε στήν Ἀνάσταση ἔχουμε τήν βεβαιότητα ὅτι ὁ καθημερινός ἀγών τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν δέν εἶναι χίμαιρα καί οὐτοπία. Ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη καί ἡ λύτρωση εἶναι τό τρίπτυχο τοῦ περιεχομένου τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Ἡ ἀλήθεια, τελεία καί ὁλοκληρωμένη, εἶναι ὁ Κύριός μας. Ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀγάπη εἶναι τό μήνυμα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου Του. Ἡ δέ λύτρωση εἶναι ἡ εὐεργετική πραγματικότης τῆς αἰωνιότητος, ἡ ὁποία ἀπέρρευσε ἀπό τήν θυσία τοῦ Κυρίου καί τήν ἐνδοξη Ἀνάστασή Του.

Σημεῖον ἀπαισιόδοξο γιά τήν πορεία τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ ἀπουσία τοῦ μηνύματος τῆς Ἀναστάσεως ἀπό τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Μία τέτοια εἰκόνα παρουσιάζει ἡ ἀνθρωπότης σήμερα, περί τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψη: «Οἶδά σου τά ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς καί νεκρός εἶ» (Αποκ. γ' 1). Οἱ κακίες, οἱ ἔριδες, οἱ φθόνοι, τά ψεῦδη, τά μῖση, οἱ πόλεμοι φονεύουν τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Περισσότερον ἀπό ἄλλοτε οἱ χριστιανοί καλοῦνται νά συνεργήσουν στό νά περιλάβῃ στόν κόσμο τό ἅπλετο καί ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Τιμή καί δόξα, καύκησι καί ἐλπίδα εἶναι γιά τόν ἀγωνιζόμενο πιστό ὁ Ἀναστάς Κύριος. Ἐδῶ ἐλπίζει νά ἀπαλύνῃ τήν τραχύτητα καί τήν δοκιμασία τῆς ζωῆς. Ἐδῶ προβλέπει γιά νά ἐνισχυθῇ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐζήτη: «Τοῦ γνῶναι αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, εἴ πως καταντήσω εἰς τήν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν» (Φιλιπ. γ' 10,11). Αὐτό εἶναι τό μεγάλο βραβεῖο τῶν χριστιανῶν· πεθαίνουν κάθε μέρα ὡς πρός τήν ἁμαρτία, γιά νά ἀπολαύσουν τήν προσωπική τους ἀνάστασιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἡλῖος ἀνοιξιάτικος καί ὀρθρινός ἀνατέλλει τήν εὐφρόσυνην αὐτή πασχαλινή ἡμέρα. Ἡ ὠραιότερη τῶν ἐποχῶν συμπίπτει μέ τό ἱερώτερο τῆς πίστεως πανηγύρι. Ἡ ψυχή μας ἄς ψάλλῃ εὐφρόσυνα τόν ἀναστάσιμον ὕμνον. Κυπάξτε πέρα μακρυά, ἐκεῖ ὅπου κάποτε ἐσεῖσθῃ ἕνας Τάφος. Ἀστραφεν ἐκεῖ ὁ οὐρανός καί τό ἀνέσπερον φῶς ἀνέτειλλε ἀπό τό κενό μνημεῖο.

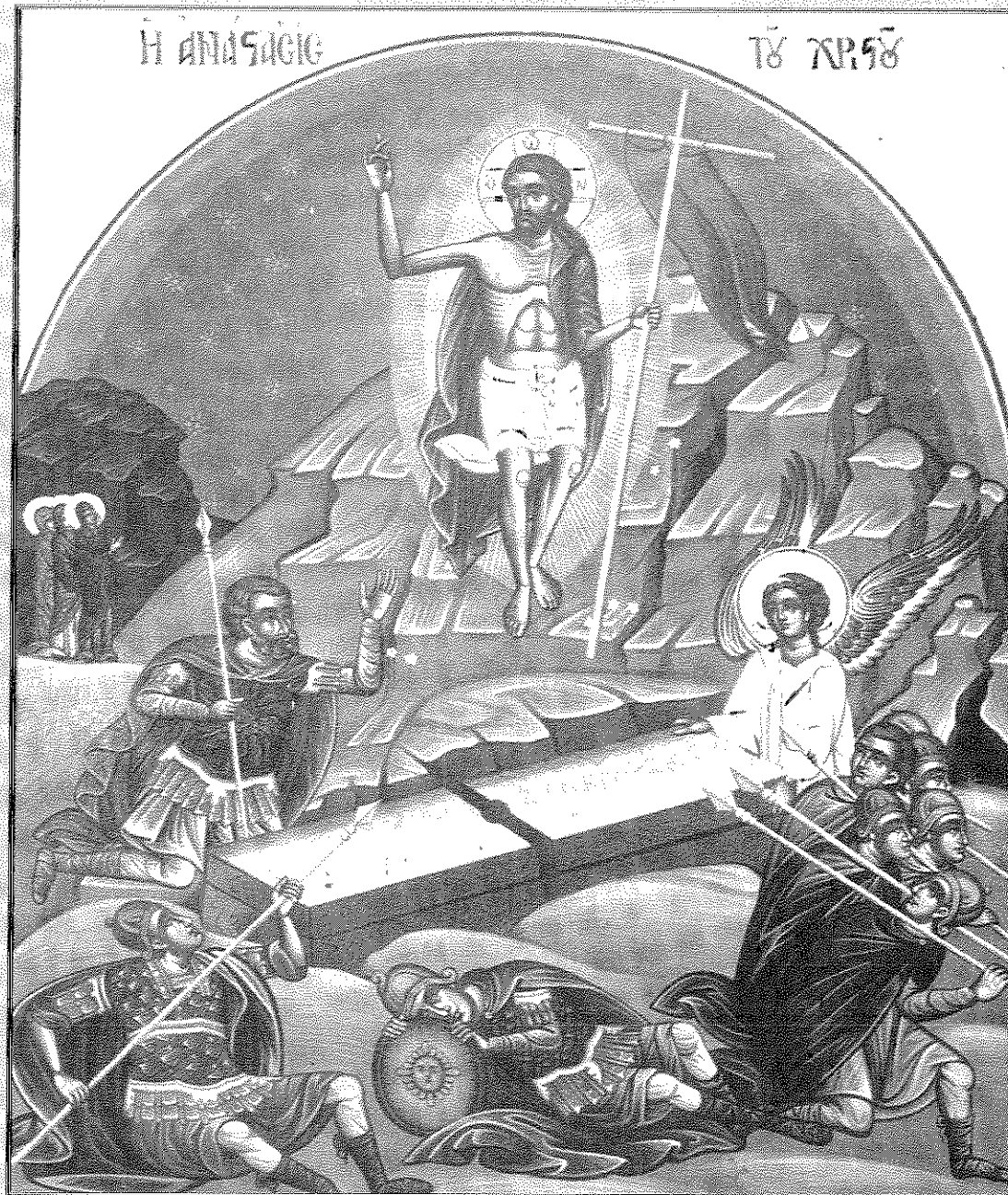
Ὁ αἰώνιος ἥλιος τοῦ φωτός τῆς ἀγάπης καί τῆς δικαιοσύνης ἐμεσουρανοῦσε περίλαμπρος στήν αἰώνιο Βασιλεία του. Βασιλεύει καί τώρα καί εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ Βασιλεὺς. Καί περιμένει τοὺς ὑπηκόους Του, πού ἐκίνησαν μία ἡμέρα ἀπό τήν ἱερά τῆς Ἐκκλησίας κολυμβήθρα, γιά νά φθάσουν στό ποθητό Βασίλειο καί νά ἀναμέλψουν καί πάλιν τό χαρμόσυνο ὕμνον «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ».

Ἄς προσθέσωμεν λοιπόν, τήν ἰσχυρή φωνή μας, στή θριαμβευτική φωνή τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων καί ἄς δοξολογήσωμε τῷ Χριστῷ γιά τήν ἐνδοξη Ἀνάστασή Του, πού μᾶς ἔφερε μία καινούργια ζωή καί μᾶς ἐχάρισε ἕνα νέο καί εὐλογημένο κόσμο.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀπό τήν διεύθυνση «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», γίνεται γνωστό εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι αἱ συνδρομαὶ ἢ δημοσιογραφικὸ ὑλικό, νά ἀποστέλλονται μόνο εἰς τὰ Γραφεῖα Κάνιγγος 32 (3ος ὁροφος) ΑΘΗΝΑΙ ἀπ' ὅπου καί ἐκδίδεται τό περιοδικό.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος, Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Σωματείου «Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε.» εὐχεται εἰς τό Χριστεπώνυμο πλήρωμα τόσο ἐν Ἑλλάδι ὅσο καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΠΑΣΧΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρός:

- α. Τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ.
- κ. Χρυσόστομον καί τήν περί αὐτόν Ἱεράν Σύνοδον.
- β. Σεβ/τους Ἐπισκόπους τῶν Γ.Ο.Χ. ἐνεργά μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπό τόν Μακαριώτατον κ. Χρυσόστομον, πρὶν τήν διάσπασιν τοῦ 1995.
- γ. Σεβ/τον Ἀπικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιον.
- δ. Σεβ/τον Κυκλάδων κ. Γαβριήλ.
- ε. Σεβ/τον Λαρίσης κ. Ἀθανάσιον.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

«Ἐποιήσαμεν διαθήκην μετὰ τοῦ Ἄδου καί μετὰ τοῦ θανάτου συνθήκας... ἐθήκαμεν ψεῦδος τήν ἐλπίδα ἡμῶν καί τῷ ψεύδει σκεπασθησόμεθα» (Ἠσ. κη').

Τόσες καί τόσες φορές, ἔχουν ἀκουσεῖ προτάσεις καί εἰσηγήσεις γιά τήν ἐπίτευξη τῆς πολυποθήτου ἐνώσεώς μας. Παρά τό ὅτι εἶναι προφανές καί αὐταπόδεικτο ἡ ἀνάγκη ἐπιτεύξεως τῆς ἐνότητος αὐτῆς, δέν βλάπτει νά ἐπαναλάβωμε δι' ὀλίγων τά ἀγαθὰ πού θά προκύψουν διὰ τῆς ἐνότητος καί τά δεινὰ πού θά προέλθουν ἀπό τήν συνέχιση τῆς ἀπαραδέκτου καταστάσεως, τήν ὁποία ἔχει δημιουργήσει ὁ ἐγωῖσμός καί οἱ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες.

Ἡ ὁμόνοια καί ἡ ἐνότης μας, εἶναι αὐτό πού ἐπιζητᾷ καί ἀναμένει ἀπό ἡμᾶς ὁ Θεός. Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐντοπίζωμε σφάλματα στή συμπεριφορά καί τήν στάση ἀπέναντι στήν πίστη μας ΟΛΩΝ αὐτῶν οἱ ὁποῖοι μέ προεξάρχουσα (δυστυχῶς) τήν κρατοῦσα Ἐκκλησία, λυσσώδως ἐπιτίθενται ἐναντίον τῆς Ὁρθοδόξιας, τήν σιγήν κατὰ τήν ὁποία δίδομε τήν εἰκόνα

Ἀγ Παρασκευή Ἀπικῆς 8/21.4.1997 Μ. Δευτέρα

ἀλληλοσπαρασσομένων λύκων; Μόνο ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐνότης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἰσχυρό μέσο διὰ νά προσέλθῃ ὁ κόσμος στήν Ὁρθοδοξία. Ἀπόδειξις διὰ τήν ὑπαρξιν Θείας Χάρπος εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, δέν εἶναι μόνον ἡ ὀρθόδοξος ὁμολογία Πίστεως, ὅπως πολλοί νομίζουν. Ἐξ ἴσου ἀπαραίτητος, εἶναι ἡ συμφωνία καί ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μέ διαφορετικούς χαρακτῆρες καί ἀντιλήψεις. Τότε μόνον δυνάμεθα νά ὁμιλοῦμε γιά Ἐκκλησία. Ἀντίθετα, οἱ διαρέσεις, τά σχίσματα καί οἱ ἐχθρότητες, μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τόν Θεόν καί ὁ κατακερματισμός τῶν δυνάμεών μας, μειώνει ἀκόμα περισσότερο τήν ἐξασθενησμένη, ἤδη, ἀπό τήν κακοδαιμονία τῆς ἐποχῆς μας, δυνατότητα ἀντιστάσεώς μας, ἀπέναντι στίς δυνάμεις τοῦ σκότους.

Μικρές ἐστίες ἀντιστάσεως, ἔστω καί ἐάν μάχωνται σωστά, δέν μποροῦν, τίς περισσότερες φορές, νά εἶναι ἀποτελεσματικές καί κινδυνεύουν μέ συντριβή, κάτω ἀπό τά κυπήματα τοῦ καλῶς ὁργανωμένου, ὑπουλοῦ καί ἀποφασιστικοῦ ἀντιπάλου.

Ὅμως, τό πλέον σημαντικό πρόβλημα πού δημιουργεῖ ἡ διάσπασίς μας καί ἡ μὴ καταβολή ΠΑΣΗΣ ΠΡΟΣΠΛΑΘΕΙΑΣ καί ΘΥΣΙΑΣ ἐκ μέρους μας, διὰ τήν ἐπανένωσή μας, εἶναι ἡ εἰκόνα τήν ὁποία προσφέρουμε στό ποίμνιό μας ἀλλά καί, στοὺς παρασυρθέντες ἀδελφούς μας, οἱ ὁποῖοι, ζητοῦν ἐναγωνίως μία «στέγη», ἕνα πνευματικό «λιμανάκι» γαλήνης.

Τί τοὺς λέμε;

«Ἐλᾶτε καί ἐσεῖς στήν σπαρασσομένη Ἐκκλησία μας».

«Ἐλᾶτε καί ἐσεῖς νά... βασανισθῆτε μέ τήν ἀβελ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομάς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

Ἀγαπητέ ἀναγνώστα,

Τό περιοδικόν «**Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**» ἀποτελεῖ ὡς γνωστόν ἕνα ζωντανό κύτταρο γεμάτο ἀλήθεια καί ἀγωνιστικὸ παλμό.

Φρόντισε λοιπόν καί Σὺ νά συνεχιστῇ αὐτό τό θεάρεστο ἔργο τοῦ Περιοδικοῦ, ἐγγράφοντας νέους Συνδρομητάς.

τηρία και τά λάθη μας;».

«Έλατε και έσείς να σκανδαλισθήτε με την άκριτη συμπεριφορά μη όμονοούντων επίσκόπων;».

«Έλατε και έσείς να σωθήτε από τον νεοημερολογητικό οικουμενισμό και να μπλέξετε στον άτυπο, ύπουλο, πραξικοπηματικό και προδοτικό «οικουμενισμό», που σας προσφέρουν κάποιοι ασύνετοι εγκάθετοι;».

Και τί θα απαντήσωμεν σε εκείνους, οι οποίοι άγανακτισμένοι και απογοητευμένοι από την οικουμενιστική λαίλαπα που έπληξε την κρατούσα Έκκλησία, τρέχουν να βρουν καταφύγιο στις άγκάλες της Γνησίας Όρθοδοξίας;

Τί θα μπορέσωμε να άρθρώσωμε, όταν στα έκπληκτα μάτια των ανθρώπων αυτών, δούμε την απογοήτευση και την αποδοκιμασία;

Τά «σημεία των καιρών», είναι πλέον όρατά και για να γίνουν πλήρως κατανοητά, τά αναφερόμενα περί «σημείων των καιρών», καταγράφουμε μερικά από αυτά, ώστε να αντιληφθούν ΟΛΟΙ οι Όρθόδοξοι, τό τί συμβαίνει γύρω τους:

Η αποστασιοποίησης και η αποστασία του ανθρώπου από τον Θεό.

Η αποστασία των παιδιών από τους γονείς.

Η αποστασία των γονέων από τον θεσμό της οικογένειας.

Η αποστασία των κυβερνώντων από τον άληθινό Θεό.

Η αποστασία ΟΛΩΝ από την Μητέρα Όρθόδοξη Έκκλησία.

Η αποστασία των ποιμένων της Έκκλησίας, από τον Θεό Νόμο και τους Ιερούς Κανόνες και τέλος,

Η αποστασία των ταγών μας, από την ουσία της πίστεως μας και από τους άπαραβάτους κανόνες που την περικαρώνουν, ήτοι: ταπεινοφροσύνη, φιλαλληλία, καλωσύνη, μεγαθυμία, ζέουσα πίστις, αποστασιοποίησης από την ύλη, σεβασμός προς τους Έκκλησιαστικούς Θεσμούς και τās έντολās των Αγίων Πατέρων κ.λπ.

Δέν είναι όλα αυτά «σημεία των καιρών»;

Αυτά τά σημεία, αυτή η γενική αποστασία ένανη της Πίστεως και της Παραδόσεως μας, μάς δίδει την βεβαιότητα πως ό αντίχριστος είναι πολύ κοντά!

Και δέν είναι τυχαίο, τό ότι έχουμε ΟΛΟΙ ξεχυθεί τους δρόμους διαμαρτυρόμενοι έναντίον των ταυτοτήτων και της συνθήκης του «Σέγκεν», ενώ οι «κερκόπορτες» είναι άνοικτές και οι πολέμιοι έχουν εισέλθει εκ των σημείων τά όποια έμεις θεωρούμε... άπαρτα! Οι ταυτότητες, όποσδήποτε, ΔΕΝ είναι κάτι άπλό, κάτι τυχαίο, κάτι άμελητέο ή κάτι που πρέπει να περάση άπαρατήρητο. Όμως, πρέπει να έχωμε

τήν δύναμη να δούμε την αλήθεια κατά πρόσωπο. Οι ταυτότητες, είναι μία προσπάθεια των δυνάμεων του σκότους, να «βοηθήσουν» τους ανθρώπους να συνηθίσουν στην ιδέα του... μαρκαρίσματος, όπως στις «φάρμες» σημαδεύουν τά ζώα, με καυτό σίδερο. Όμως έξ απόψεως ουσίας και αποτελεσματικότητας, μοιάζουν με τά... καριοφίλια του 1821, μπροστά στην άτομική βόμβα! **Διότι ή έλλειψις αγάπης και ένότητας, μεταξύ των όρθοδόξων, σε συνδυασμό με τον κατακερματισμό της Έκκλησίας, είναι πραγματική άτομική βόμβα τοποθετημένη στα θεμέλια του οικοδομήματος της Πίστεως μας.**

Και για να αντιληφθήτε τό μέγεθος του εγκλήματός μας, σας αναφέρω ότι, πρό ήμερών, σε μία από τις έκδηλώσεις έναντίον των ταυτοτήτων και του «Θηρίου», επίσκοποι και λοιποί ιερωμένοι, δέν ανήλλαξαν ό ένας προς τον άλλον, τον χριστιανικό χαιρετισμό: «Ευλόγησον», «ό Κύριος»!!

Και γεννάται τό έρώτημα: Τί αξία έχει ή εκεί παρουσία των ιερωμένων αυτών, όταν ό επάρατος έκκλησιαστικός χωρισμός (και μάλιστα άνευ λόγων πίστεως), τους έμπόδιζε, να ανταλλάξουν ακόμα και έναν... χαιρετισμό; Τί από τά δύο, τελικώς, έξασφαλίζει... περισσότερη και πιο σκληρή κόλαση; Τό ήλεκτρονικό φακέλλωμα ή ή άμαρτία μας του να μή γνωρίζη ό αδελφός τον αδελφό; Με τό τραγικό έγκλημα της αποστασίας μας, απομακρυνθήκαμε από την πηγήν του φωτός που είναι ό Χριστός και μάς κυριεύσε τό σκοτάδι, με αποτέλεσμα να κινδυνεύωμε να τά χάσωμε ΟΛΑ.

Είναι δυνατόν ποτέ, την ήμέρα της κρίσεως, κάποιος από τους Ιερωμένους αυτούς να σώση την ψυχήν του, μόνον και μόνον έπειδή δέν έδέχθη την ταυτότητα, την σπιγή κατά την όποιαν δέν έχαιρετσε τον αδελφόν του;

Είς τί θα χρειάζονται σε όλίγον καιρόν, τά Μοναστήρια, οι Έκκλησίες, οι Μίτρες και οι Πατερίτσες, οι Μητροπολιτικοί τίτλοι και τά ύλικά αγαθά, **όταν μάς κυριεύση παντελώς τό σκοτάδι και ό άρχων του σκότους μάς... ξεμοναχιάση ξεκομμένους και μάς έξοντώση;**

Και σε άλλες περιπτώσεις, τό μαρκάρισμά μας, έχει γίνει με χίλιους δύο τρόπους. Όμως τό «χάραγμα», ή σφραγίδα του αντίχριστου, είναι κάτι τό όποιο θα ζητηθή από τους ανθρώπους (θα τό απαιτήσουν οι σκοτεινές δυνάμεις), κατά τρόπο λειτουργικό δεσμευτικό και με είσαγωγή του διλήμματος: «χάραγμα» ή «δυστυχία». Και με τον όρο «χάραγμα», θα είναι γνωστό εκ των προτέρων, πως έντασσόμεθα στην «νέα τάξη πραγμάτων», με κεφα-

λήν τόν «νέο... μεσίαν», δηλαδή τόν αντίχριστο, πού θά ἐμφανισθῇ μέ τό προσωπεῖον τοῦ... θαυματοποιοῦ, τοῦ εἰρηνοποιοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀνθρωπότητος!!

Μόνον ὅταν μᾶς βρῇ ἐνωμένους θά συντριβῇ καί δέν θά δυνηθῇ νά ὁλοκληρώσῃ τίς ἐπιβουλές του.

Καταλαβαίνουν ὅλοι, λοιπόν, τό μέγεθος τῆς εὐθύνης ἡμῶν τῶν Ἱερωμένων. Ἐάν οἱ λαϊκοί, εὐθύνονται εἰς ἕναν πολύ σημαντικό βαθμό καί εἶναι ἀσυγχώρητοι μέ τήν συμμετοχήν των εἰς συμπτώσεις κακοδόξων καί αἰρετικῶν, σκεφθῆτε πόσο ἀσυγχώρητοι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ κληρικοί, οἱ **καίοντες θυμίαμα εἰς τόν ἀντίχριστον μέ τό νά εἴμεθα κατακερματισμένοι.**

Τούτων δοθέντων καί μέ πλήρη συναίσθησιν τῶν εὐθυνῶν μου, προτείνω δύο λύσεις.

Πρό τῆς καταγραφῆς τῶν λύσεων, εἶναι ἀπαραίτητον νά ἐπισημάνω πῶς ὅλα ὅσα συνέβησαν, δημιουργοῦν τεράστιες εὐθύνες γιά κάποιους, ὅλων τῶν πλευρῶν. Ὅμως δέν εἶναι πράγματα τά ὁποῖα δέν διορθώνονται. Ὅλα μποροῦν καί πρέπει νά διορθωθοῦν, μέ σύνεσιν, μέ ἀγάπην, φιλαλληλίαν, ἔλλειψιν ἐγωΐσμου, ταπείνωσιν, προσευχήν καί φόβον Θεοῦ.

Καί ἔρχομαι εἰς τās προτάσεις:

Α. Προτείνω μίαν συνάντησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου, μετά τῶν Σεβ/των: Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου, Φθιώπιδος κ. Καλλίνικου, Διαυλείας κ. Ἀκακίου, Κυκλάδων κ. Γαβριήλ, Λαρίσης κ. Ἀθανασίου, γύρω ἀπό μίαν στρογγυλήν τράπεζαν, ὅπου θά συζητηθοῦν τά ὅσα μᾶς ἐνώνουν καί τά ὅσα μᾶς διαιροῦν, ὥστε νά εὐρεθοῦν λύσεις. Τήν πρότασιν αὐτήν ὑποβάλλω, μή ἐλπίζων εἰς ὑλοποίησίν της, μόνον καί μόνον ἵνα μή τις παρεξηγήσῃ τίς προθέσεις μου ἢ διά λόγους σκοπιμότητος, ἀναρωτηθῇ: «Διατί δέν ἐγένετο καί τοιαύτη πρότασις;». Διά τοῦτο, καταχωρίζεται καί αὕτη. Εἴθε νά ὑλοποιηθῇ. Ἐπειδή εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ἀπαεῖται καί ἡ ὑπαρξίς ἐναλλακτικῆς λύσεως, προτείνω καί τήν κατωτέρω ἐκπιθεμένην:

Β. Προτείνω ὅπως:

α. Συνταχθῇ ἕνα Πρακτικόν κοινῆς ἀποδοχῆς, τό ὁποῖον θά τό προσυπογράψουν ὅλοι οἱ προαναφερθέντες ἐπίσκοποι καί μαζί μέ αὐτούς καί ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι, πού εὐρίσκονται ὑπό τήν δικαιοδοσίαν των, ἐκτός τῶν νεοχειροτονηθέντων μετά τόν χωρισμόν τοῦ 1995.

β. Ὁ Σεβ/τος Θεο/νίκης κ. Εὐθύμιος, παραιτηθῇ οἰκιοθελῶς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

γ. Οἱ νεοχειροτονηθέντες: Μακάριος, Ἀμβρόσιος, Χριστόφορος καί Ἀνθίμος κριθοῦν ἀπό τήν, ὑπό νέον πλέον σχῆμα, Ἱεράν Σύνοδον, εἰς τήν ὁποῖαν δέν θά πρέπει, δι' εὐνοήτους λόγους, νά μετέχουν οἱ χειροτονήσαντες αὐτούς Σεβ/τοι κ.κ. Καλλίνικος καί Εὐθύμιος.

δ. Διά τούς: Ἀμερικῆς κ. Παῖσιον καί Αὐλῶνος κ. Βικέντιον, προτείνω ὅπως κριθοῦν μετά τήν ἔνωσιν. Καί τοῦτο διότι ἡ περίπτωσίς των, εἶναι πλέον σοβαρά, ὥς ἀπομένη καί θεμάτων πίστεως, τά ὁποῖα προκύπτουν εἰς βάρος των, ἐξ αἰτίας συγκεκριμένων οἰκουμενιστικῶν κινήσεών των. Δέν πρέπει νά ἔχουν στό ἐξῆς ψῆφον εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον ἐν Ἑλλάδι καί δέν πρέπει νά ἔχουν τό δικαίωμα τοῦ νά λειτουργοῦν εἰς Ἱεροῦς Ναοῦς τῆς Ἑλλάδος, ἀνευ τῆς ἀδείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Αὐταί αἱ δύο προτάσεις, εἶναι δυνατόν, κατά τήν γνώμην μας, νά γεφυρώσουν τά διεστώτα καί νά ἐπιτευχθῇ ἡ πολυπόθητος ἐνότης.

Τό ἐρώτημα ὀρισμένων Συνοδικῶν: «Μέ ποιούς νά ἐνωθοῦμε; Μέ τόν Ἀθανάσιο καί τόν Ἰουστίνου; Μέ τόν Καλλίνικο καί μέ τόν Εὐθύμιον; Μέ τόν Παῖσιον καί τόν Βικέντιον;», εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ.

Μάλιστα, μέ αὐτούς νά ἐνωθεῖτε, διότι αὐτοί σᾶς ἀπεδέχθησαν ὡς κανονικούς ἐπισκόπους καί τούς ἀποδεχθήκατε **πλήρως, ἐπί σειρά ἑτῶν.**

Ἐπί πλέον, πολλές εἶναι οἱ περιπτώσεις, πού ἀναφερθήκατε μέ ἐγκωμιαστικούς λόγους ὑπέρ αὐτῶν καί τοῦ ἔργου πού ἐπιτελοῦν, σέ ἐκδηλώσεις καί πανηγυρικά συλλεΐτουργα. Ἐχει καί ἡ δική μας πλευρά, τεράστιο μέρος εὐθύνης, διά τά ὅσα συνέβησαν.

Τό παρόν, συνετάχθη μέ προσωπικήν μου πρωτοβουλίαν, μέ σκοπόν ὅπως συμβάλλῃ εἰς τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί κοινοποιεῖται εἰς ἅπαντας τούς Ἐπισκόπους τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου, μέ τήν παράκλησιν ὅπως τοποθετηθῶσι ὑπευθύνως ἐναντι τῶν εἰσηγήσεων αὐτῶν, μέ τήν ἐκ μέρους μας διαβεβαίωσιν, πῶς αἱ πιθαναί ἀντιρρήσεις ἢ διορθωτικαί θέσεις των, θά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν, ὥστε νά γίνουν οἱ ἀπαραίτητες τροποποιήσεις, ἐάν καί ἐφ' ὅσον ἀπαιτηθῇ, ὥστε νά βοηθήσωμεν τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον καί τούς πονοῦντας τήν Ἐκκλησίαν Ἐπισκόπους, νά καταλήξουν εἰς μίαν κοινῆς ἀποδοχῆς, διαδικασίαν ἐνότητος.

Ἀσπάζομαι τήν δεξιάν σας,

† Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος Μπαρδάκας

Υ.Γ. Παρακαλῶ, Σεβασμιότατοι, ὅπως μελετήσετε μετά προσοχῆς τήν ἐπιστολήν μου. Θά ἐπικοινωνήσω προσωπικῶς μαζί σας, μετά τās Ἁγίας ἡμέρας τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος, προκειμένου νά μοῦ ἐκθέσετε, τās σκέψεις καί τās προτάσεις σας. Καλό Πάσχα.

Τό Ἐκκλησιαστικόν πρόβλημα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

«**Ἡ** Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας λαμβάνουσα μέν ὑπ' ὄψιν τήν ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου πρὸς τό ἐπικρατήσαν ἤδη Πολιτικόν ἡμερολόγιον προερχομένην σύγχυσιν παρά τῶν λαῶν καί τήν ἐκ ταύτης θρησκευτικὴν βλάβην αὐτοῦ, ἀναποκρινόμενη δέ εἰς τήν πανταχόθεν ἐκδηλομένην ἐπιθυμίαν, ἀποφασίζει, ὅπως ἀφομοιώσει τό Ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον πρὸς τό Πολιτικόν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συμφωνίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ καί διότι ἐν τῷ ἐλληνικῷ κράτει αἱ νέαι κῶραι ἐξαρτῶνται ἐκκλησιαστικῶς ἐξ αὐτοῦ, ἀνατίθῃσι δέ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ, ὅπως πρὸς τοῦτο συνεννοηθῇ μεθ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ δέ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἢ μεθ' οὗ συμφωνία ἔσται ἀπαραίτητος».

Ἐκ τοῦ κειμένου τῆς αποφάσεως ταύτης κατὰ διαβολικώτατον τρόπον διατυπωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἶναι κατάφορος ὁ σκοπὸς τῆς ἐξαπατήσεως τῆς Ἱεραρχίας οὕτως ὥστε νά δοθῇ δικαίωμα εἰς τόν

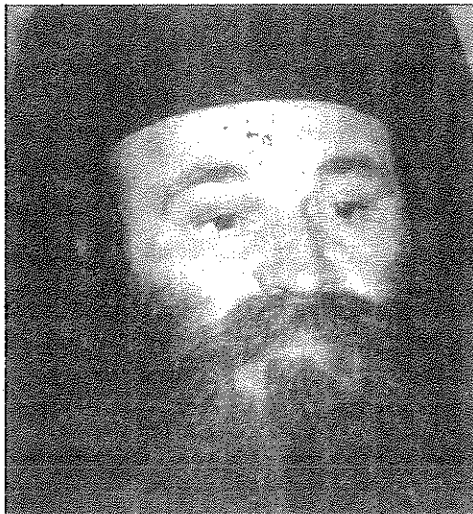
Ἀρχιεπίσκοπον νά αποφασίσῃ οὐχί κατὰ τό πνεῦμα τῆς αποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ κατὰ τήν ἰδίαν αὐτοῦ ἐρμηνείαν, καθ' ἣν καταστρατηγῶν τὰ ἀποφασισθέντα ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας νά δύναται νά ἰσχυρισθῇ ὅτι ἐνήργησε συμφώνως πρὸς αὐτήν.

Ἔτσι ἔνεκα τοῦ γριφώδους ὕφους μεθ' οὗ συνετάχθη ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις, ἡ μέν Ἱεραρχία ἀφέθη νά πιστεύῃ ὅτι ἡ μεταρρύθμισις θά ἐγίνετο κατόπιν κοινῆς αποφάσεως τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὁ δέ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνεφανίσθη ὡς ἐντεταλμένος ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας νά προβῇ εἰς τήν μεταρρύθμισιν καί μόνον μέ τήν συναίνεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου!

Ἡ ἐξαπάτησις τῆς Ἱεραρχίας ὑπῆρξε πλήρης.

Τό πνεῦμα τῆς αποφάσεως τῆς Συνόδου, ἥτο ὅτι ἡ γνώμη τοῦ Πατριαρχείου ἔδει πρωτίστως καί ἀπαραιτήτως νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καί ὡς πρώτη Ἐκκλησιαστική ἀρχή ὤφειλε νά ἀναλάβῃ αὐτήν τήν πρωτοβουλίαν καί τήν μέριμναν τῆς προσκλήσεως τῆς γνώμης τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων καί τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἀλλά οὐδέποτε ἡ Ἱεραρχία εἶχεν ἐν νῷ νά ἀρκεσθῇ εἰς μόνην τήν γνώμην τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐγνωμοδότησεν ὅτι

ἡ γνώμη αὐτοῦ ἦτο ἀπαραίτητος. Διηλαδῇ καί ἂν ὅλαι αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησίαι ἐδέχοντο τήν μεταβολήν, δέν ἔπρεπε νά γίνῃ αὕτη ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἀλλά οὐδέποτε, δι' οὐδεμιᾶς φράσεως ἡ ἐν ἀνωτέρῳ Συνοδικῇ ἀποφασί τῆς 27ης Δεκεμβρίου 1923 ἡ Ἱεραρχία ἠννόησεν νά ἀρκεσθῇ εἰς μόνην τήν συγκατάθεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χωρὶς νά συμφωνήσῃ καί αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Ὁ ἀναγιγνώσκων τήν Συνοδικήν ἀπόφασιν ἥν κατεχωρίσαμεν ἀνωτέρῳ, πρέπει νά εἶναι σοφιστής ἢ κακόπιστος διὰ νά

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου.

εἴπῃ ὅτι αὕτη εἶχε τήν ἔννοιαν νά γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου διὰ μόνης τῆς γνώμης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἀπόδειξις τοῦ ὅτι δέν ἦτο τό πνεῦμα αὐτοῦ τῆς Συνοδικῆς αποφάσεως εἶναι, ὅτι ἐάν ἐπρόκειτο περὶ μόνης τῆς γνώμης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου θά ἐδηλοῦτο καθαρὰ καί ἀναμφιβόλως ἡ ἀπόφασις αὕτη. Καί τότε εἶναι περιττὴ ἡ τελευταία περίοδος τῆς Συνοδικῆς αποφάσεως, ὅτι ἀνατίθῃσι τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ ὅπως πρὸς τοῦτο συνεννοηθῇ μεθ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν ἰδίᾳ δέ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Διότι εἶχεν ἤδη συνεννοηθεῖ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος (πρὸ τῆς Συνοδικῆς αποφάσεως ταύτης) καί ἐγνώριζεν ὅτι αὗται ἀπέκρουον τήν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερο-

από τό 1917 μέχρι σήμερα

λογίου. Τίς ὁ λόγος λοιπόν; Ἐάν ἡ Ἱεραρχία ἡνῶει νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν της, μόνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τήν συγκατάθεσιν, νά ἀναθέτῃ ἐκ νέου εἰς τόν Ἀρχιεπίσκοπον νά συνεννοηθῇ μετά τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν;

Ἐάν δέ πάλιν ἡ Ἱεραρχία ἡνῶει ὥς ἐκ περισσοῦ νά συνεννοηθῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μέ τās λοιπὰς Ἐκκλησίας, διατί τοῦτο δέ τό διασαφηνίσεν εἰς τήν ἀπόφασίν της;

Δέν θά ἔπρεπε νά ἐκφράζῃ σαφῶς τήν γνώμην ὅτι καί μόνον ἡ συγκατάθεσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν θά ἦτο ἐπαρκής;

Ἄλλ' εἶπομεν ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας διετυπώθη κατά τρόπον διαβολικόν καί σοφιστικόν, ὥστε ἡ μέν Ἱεραρχία νά νομίζῃ ὅτι συμφώνως καί πρὸς προηγουμένην ἀπόφασιν τῆς Συνόδου ἡ μεταβολή τοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θά ἐγένετο μετά προηγουμένην συγκατάθεσιν ὁλῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ δέ Ἀρχιεπίσκοπος νά δύναται νά ἐπικαλεῖται τήν ἀπόφασιν αὐτὴν εἰς τήν αὐθαίρετον ἐνέργειάν του.

Εἶναι κατάδηλον, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς ἣν ἐχορήγησεν αὐτῷ ἡ Ἱεραρχία καί αὐτοβούλως καί αὐθαιρέτως ἐφήρμοσε τό νέον Ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον ἀρκεοθεῖς εἰς μόνην τήν γνώμην τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Καί γεννᾶται τό ἐρώτημα: ἀλλά διατί ἡ Ἱεραρχία μέχρι τοῦδε δέν διεμαρτυρήθη; Διατί οὔτε εἰς Ἱεράρχης ἐνόμισεν ἐπιβεβλημένον εἰς αὐτόν καθῆκον νά διαμαρτυρηθῇ διὰ τήν κατάχρησιν ταύτην τῆς Ἱεραρχικῆς ἐντολῆς ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν; Αὐτή ἡ σιωπή μήπως ἄραγε εἶναι ἔγκρισις τῆς αὐθαιρέτου, παρανόμου, ἀσεβοῦς καί ἐπιβούλου ἐνεργείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου; Θά εἴμεθα ἄδικοι κριταί ἐάν καταλήγαμεν εἰς τό συμπέρασμα τοῦτο.

Εἶπομεν ἤδη ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἐμειονοπήφισαν εἰς τήν περί μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἀπόφασιν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Σύρου, Δημητριάδος, Χαλκίδος, Πατρῶν καί Θήρας. Εἶπομεν, ἐπίσης, ὑπό ποίαν πίεσιν καί ποῖον ἐκβιασμόν ἐκκλήθησαν

οἱ Ἱεράρχαι νά λύσουν τό ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου. Καί ὅταν ἀκόμη ἐφηρμόσθη διὰ τῆς περιφήμου ἐγκυκλίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τό νέον Ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον, τό Δαμόκλειον ξίφος τῆς ἐπαναστάσεως ἐξηκολούθη νά αἰωρεῖται ὑπὲρ τās κεφαλὰς τῶν Ἱεραρχῶν. Καί ἐνῶπιον ἐνὸς τετελεσμένου γεγονότος, ἐνὸς πραξικοπήματος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐθεώρησαν τότε ματαίαν, πᾶσαν διαμαρτυρίαν.

Κακῶς, κάκιστα ἔπραξαν ὥς Ἱεράρχαι οἱ ὁποῖοι ἔβλεπον τήν ἐν Συνόδῳ αὐτῶν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν κουρελιαζομένην καί διαστρεβλωμένην ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου. Κακῶς, κάκιστα ἔθεσαν τό προσωπικόν τους συμφέρον ὑπεράνω τοῦ γενικοῦ τῆς Ἐκκλησίας συμφέροντος.

Ἄλλ' ἄς μὴν εἴμεθα αὐστηροί. Ἄς μὴ ζητῶμεν ἥρωας Ἱεράρχας, Διονυσίους, Γερμανούς, Ἱερεμίας, Φωτίους καί Ἰωακείμ. Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι. Καί ὑπετάγησαν εἰς τήν βίαν. Ἀπέφυγον δέ καί τό σκάνδαλον τῆς κατηγορίας κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν γιά κατάχρησιν ἐμπιστοσύνης καί ὑπερβάσεως τῆς δοθείσης αὐτῷ ἐντολῆς.

Ἡ βία ὅμως τῆς ἐπαναστάσεως παρῆλθε. Τό σκάνδαλον ἐπῆλθε διὰ τῆς λαϊκῆς κατηγορίας καί ἐξεγέρσεως, τό δέ νομιζόμενον ὡς τετελεσμένον γεγονός παρελθόν, προβάλλει καθημερινῶς ζωρρότερον φλέγων καί ἐκκρεμές ζήτημα. Ἡ Ἱεραρχία δέν εἶναι δυνατόν νά ἀνορθώσῃ ὅ, τι ἀφῆκε νά ἀνατραπῇ καί ὅ, τι ἐπέφερε τήν διαιρέσιν τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ. Κατά τήν ἐσχάτως γενομένην συνέλευσιν αὐτῆς, περιλαμβανούσης καί τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν νέων κωρῶν, ἡ φωνή ἐνὸς Ἱεράρχου ἔφερεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τό ἡμερολογιακόν ζήτημα, ὅπου εἶχε τεθεῖ πρό αὐτῆς δι' ὑπομνήματος τῆς «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων». Ἀλλά ἡ Ἱεραρχία ἐπιληφθεῖσα τοῦ ζητήματος δέν ἠθέλησε νά λύσῃ αὐτό ὀριστικῶς. Διὰ τῆς προστασίας δέ τριῶν ἐπιφανῶν Ἱεραρχῶν τοῦτο παρέμεινεν ἐκκρεμές εἰς βάρος τῆς ὅλης Ἱεραρχίας. Θά εἶναι ἤδη ἀδικαιολόγητος, ἐάν εἰς δευτέραν αὐτῆς συνέλευσιν δέν θελήσῃ νά εἰσελθῇ, οὐσιαστικῶς

καί βαθέως, εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀτόπου, ἀκαίρου καί ἀντικανονικῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου καί δὲν ζητήσει λόγον καί ἐξηγήσεις, διὰ τὸ πραξικόπημα τὸ ὁποῖον οὕτως ἢ ἄλλως ὁ λαὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ ζητήσῃ πολὺ προσεχῶς νὰ ἀνατρέψῃ διὰ ἐξεγέρσεως, ἐάν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας ἐξακολουθήσωσιν ἀδιαφοροῦντες περὶ αὐτοῦ.

Ὑπολείπεται πρὸς ἐξάντλησιν τοῦ πρώτου τοῦτου κεφαλαίου, νὰ ἐξετάσωμεν πῶς ἐπέμεινε μέχρι τέλους, πιέζων τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καί διὰ τίνος πραξικοπηματικοῦ τρόπου ἐπέτυχεν ὁ Μακαριώτατος τὴν βεβιασμένην μεταβολὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, παραβλέπων ὅλας τὰς σοβαρωτάτας ἀντιρρήσεις τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ οὐδεὶς λόγος σοβαρὸς συνέτρεχεν εἰς τοῦτο.

Γνωρίζομεν μέχρι τοῦδε ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν Ἀθηνῶν, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ὅτι ἀποδέχεται τὴν εἰσήγησιν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί προτείνει πρὸς ἀποδοχὴν ὡς ἡμέραν κοινῆς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου τὴν 10ην Μαρτίου 1924 καί εἰσπνεῖται ὅπως αὕτη λογισθεῖ ὡς 23 Μαρτίου τοῦ ἡμετέρου ἑορτολογίου ἐν πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις.

Γνωρίζομεν, ἐπίσης, ὅτι τὸ ἀνωτέρω συναυτικὸν ἐγγράφον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, προεκάλεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δι' ἐγγράφου του πρὸς τὸν Πατριάρχην ἀπὸ 3ην Ἰανουαρίου 1924.

Διὰ νὰ ἔχῃ ὁ ἀναγνώστης πλήρη γνῶσιν τῶν ἀνταλλαγέντων τούτων ἐγγράφων, ἅτινα ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τῆς ὀλέθριας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μεταβολῆς καί ἐδημιούργησαν διαίρεσιν καί σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δημοσιεύομεν ὁλόκληρα τὰ κείμενα τῶν δύο τούτων ἐνόχων ἐγγράφων, ὡς περιληψὶν μόνον ἐδημοσιεύσαμεν ἀνωτέρω.

Τὸ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐγγράφον τῶν Ἀθηνῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀριθ. πρωτ. 70 Δ. 3046.

«Τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔκρινε τὴν χάριν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ προσαρμογὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πρὸς τὸ Πολιτικὸν ἡμερολόγιον.

Ἐπειδὴ δὲ δισηπίτευκος ἐν γέ τῳ παρόντι φαίνεται ἡ συμφωνία πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, φρονεῖ ὅτι μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τῶν ἡμερο-

λογίων καί μέχρι τῆς ἐπιτεύξεως τοιαύτης ποθητῆς συμφωνίας καί τῆς ὀριστικῆς διαρρυθμίσεως τοῦ Πασχαλίου, τὸ Πάσχα καί αἱ μετ' αὐτοῦ συνδεόμεναι ἑορταὶ δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσι τελούμεναι κατὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἐν ταῖς ἀντιστοίχοις ἡμέραις τοῦ Πολιτικοῦ ἡμερολογίου. Οὕτω δὲ τὸ Πάσχα τοῦ 1924 συμπίπτει κατὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον τῆς 14ης Ἀπριλίου, ἑορτασθήσεται τῇ 27ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός. Καί τοῦτο ἵνα μηδεμίαν ἀπολύτως ἐν τῷ Πασχαλίῳ ἐπέλθῃ μεταβολή ὡς πρὸς τὰς κινητὰς ἑορτάς, ἐκτός τῆς ὀνομασίας τῶν ἡμερομηνιῶν. Αἱ δὲ ἀκίνητοι ἑορταὶ ἑορτασθήσονται κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰς τὰς καθορισμένας ἡμερομηνίας τοῦ παλαιοῦ καί συνταυτισθησόμεναι πρὸς τὰς τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Τὴν μέσιν ταύτην λύσιν μέχρι τῆς ὀριστικῆς, προτείνουσα ἡ Ἱερά Σύνοδος, παρακαλεῖ τὴν ὑμετέραν Παναγιώτητα ὅπως ἀποδέξῃται αὐτήν, ἥ καὶ τὴν ὀριστικὴν ὑπόδειξιν. Αὕτη λύσις τοῦ ζητήματος, ἣν ἀσμένως ἀποδεχθήσεται ἡ Ἱερά Σύνοδος. Οὐ διαφεύγει πάντως τὴν σύνεσιν τῆς Ὑμετέρας Παναγιώτητος, ἡ σπουδαιότης τοῦ ζητήματος καί ἡ ἀνάγκη τῆς καθ' οἰανδήποτε τρόπον ἐπίλυσιν αὐτοῦ.

Καίτοι δὲ ἀπαραίτητον καί ἐπιβεβλημένην θεωροῦμεν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὅμως ἀπαραίτητον ὡσαύτως καί ἐπιβεβλημένην κρίνομεν τὴν συμφωνίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιώτητος διὰ τε τὸ ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ μέγα κύρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου καί διὰ τὴν ἐν τῷ Θεοσώστῳ Βασιλείᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπαρξίν Μητροπόλεων καί ἐπίσκοπῶν ἔχουσῶν ἐπὶ τὴν ἀναφορὰν αὐτῶν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον.

Λυπηρόν ὅτι οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς οὐδαμῶς ἀπεδέχθησαν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὥς αὕτη ἰδίως προετάρη ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξου Συνεδρίου, ἀλλὰ πεποιθημεν ὅτι μετὰ τῇ Θεῇ συνάρσῃ γενομένην ἐκλογὴν τῆς Ὑμετέρας Παναγιώτητος τῇ ἐνεργείᾳ αὐτῆς εὐχερεστέραν ἀποβήσεται ἡ ἐπίτευξις τῆς συμφωνίας τῶν Πατριαρχῶν.

Ἐν ἀνάγκῃ καί ἐν νέα διασκέπῃ ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δύναται ἵνα ἐξετασθῇ τὸ σοβαρώτατον τοῦτο ζήτημα καί τῆς δεούσης τύχῃ ἐπιλύσεως.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θερμὴν ὑποβάλλουσα παράκλησιν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Παναγιώτητα ὅπως σπουδαίως μεριμνήσῃ περὶ τοῦ ἡμερολογίου ἀπεδέχεται εἴτε τὴν συμφωνίαν πρὸς τὴν προταθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς λύσιν, εἴτε νέαν ἐνέργειαν πρὸς ὀριστικωτέραν διευθέτησιν τοῦ

σοβαροῦ τούτου ζητήματος.

Πόθω δέ πολλῶ αὐτὴν κατασπασόμενοι διατελοῦμεν».

Ἀθῆναι 21-3-1924

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Πρόεδρος

Τό δέ ἀπαντητικόν ἔγγραφον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἔχει οὕτω:

Ἀριθ. Πρωτ. 221

«Μακαριώτατε,

Ληφθεῖσα μετὰ τῆς προσποκούσης προσοχῆς ἡ ἀπό τὴν 3ην λήγοντος μηνὸς ἐπιστολή τῆς Ὑμετέρας Μακαριώπιτος, ἐν ἡ ἀνακοινεῖ τὴν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ληφθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ διατυπωθεῖσαν πρότασιν καὶ παράκλησιν περὶ τοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ ἀδελφὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γινώσκει ἥδη ἐξ ὧσων ἐν καιρῷ ἀπεστάλησαν αὐτῇ κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, ὅποσον ἡ καθ' ἡμᾶς Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐμερίμνησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς περὶ τῆς ὅσον οἶον τε ταχείας διευθετήσεως τοῦ ζητήματος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ λαῶν, μετὰ τὴν ὑπὸ πάντων σχεδόν τῶν Ὁρθοδόξων Κρατῶν παραδοχὴν ἐν ταῖς πολιτικαῖς καὶ κοινωνικαῖς σχέσεσι τῶν ἐν χρήσει παρὰ ταῖς λοιπαῖς πεπολιτισμένους λαοῖς νέου ἡμερολογίου καὶ πῶς διὰ τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην συνήργησε μὲν ἐν τῷ πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ ὑπὲρ προσαρμογῆς καὶ τοῦ ἑορτολογίου πρὸς ἀποδεκτὸν γενόμενον νέον ἡμερολόγιον, ἀπεδέξατο δέ καὶ ἐπεκύρωσεν ὅσον γε ἀφοροῦσεν εἰς αὐτὴν διὰ τακτικῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως τὴν γνώμην καὶ πρότασιν τοῦ Συνεδρίου, ἐνήργησε δέ ἐγκαίρως καὶ ὅ,τι ἦν ἀνατεθειμένων αὐτῇ πρὸς ταχεῖαν ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν γνώσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ πανορθοδόξου Συνεδρίου καὶ δήλωσιν τῆς ἐπισήμου γνώμης καὶ αὐτῶν διὰ τὴν ἐν συμφωνίᾳ ἀπὸ κοινοῦ καὶ σύγχρονον ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Δυστυχῶς ἡ ὀρισθεῖσα ἐναρξίς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου κατὰ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου παρελθόντος ἔτους ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνεπίτευκτον διὰ τὴν μὴ ἀποπεράτωσιν κατὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ἐν πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις τῆς σχετικῆς πρὸς τὸ ζήτημα διασκέψεως καὶ ἀποφά-

σεως ἢ καὶ διὰ τὴν μὴ ὑπὸ πάντων ἀποδοχὴν τῶν ἀποφάσεων τοῦ πανορθοδόξου Συνεδρίου.

Ἐπειδὴ, ὁμως, ὥς καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς Ὑμετέρας Μακαριώπιτος σημειοῦται τυγχάνει δέ ἄλλως τε καὶ εὐνόητον, ἡ ἐπὶ μακρὸν εἰσέπι παράτασις τῆς νῦν ἀνωμαλίας τῆς χρήσεως δηλονοῦν δύο ταυτοχρόνως ἡμερολογίων παρὰ τοῖς Ὁρθοδόξοις λαοῖς, ἐκτός τῶν ἐν ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσιν αὐξανομένων ὁσμέρα δυσχερειῶν, πολλὴν ἀναμφιβόλως καὶ τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζημίαν συνεπάγεται καὶ ἀπειλεῖ, ἡ μειριότης ἡμῶν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, σπουδαίως καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος διασκεψαμένοι καὶ εἰς τὸ δυνατόν ἐν τῇ παρουσίᾳ τῶν πραγμάτων καταστάσει ἀφορῶντες πρῶτον μὲν ἔγνωμεν ἀποδέξασθαι τὴν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰσηγούμενην γνώμην περὶ ἀποδοχῆς τὸ γε νῦν τῆς ἀναφερομένης μέσης λύσεως, ἥτοι τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου διὰ πάσας τὰς ἀκινήτους ἑορτάς τοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου πλην τὸ Πάσχα καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένων κινητῶν ἑορτῶν, μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀπὸ κοινῆς γνώμης καὶ ἀποφάσεως διευθετήσεως καὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Πασχαλίου, εἴτα δέ καὶ ταχίστην ἐκτέλεσιν διὰ τὴν ἐπείγουσαν ἥδη πολλαχοῦ ἀνάγκην συντελοῦντες προήχθημεν ὀρίσαι καὶ προτείνομεν πρὸς ἀποδοχὴν ὥς ἡμέραν κοινῆς ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἀρξαμένου 1924 ἔτους εἰσηγούμενοι ὅπως αὕτη ἐν πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις λογισθῇ καὶ ὀνομασθῇ καὶ ἑορτασθῇ ὥς τὴν 23ην Μαρτίου τοῦ ἡμετέρου ἑορτολογίου, τῶν μεταξύ τῆς 10ης καὶ 23ης ἀκινήτων ἑορτῶν διὰ τὸ παρὸν ἔτος ἑορταζομένων κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἀποφάσει τοῦ πανορθοδόξου Συνεδρίου ὑποδεικνύμενα.

Προκειμένου δέ περὶ τοῦ Ἀγίου Πάσχα καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένων κινητῶν ἑορτῶν, αὗται μέχρι τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ σημείου τούτου διαρρυθμίσεως, ἐνεκρίναμεν καὶ ἡμεῖς ἵνα φυλάττωσι τὸ γε νῦν τὴν κατὰ τὸ ἄχρι τοῦδε Πασχάλιον θέσιν αὐτῶν ἐν τῷ ἑορτολογίῳ, ἀπλῶς αὐξανομένων κατὰ 13 τῶν ἡμερομηνιῶν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον τῶν ὑπολελογισμένων ἡμερῶν τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτῶν καὶ σημειουμένων τοιοῦτοτρόπως καὶ τῶν κινητῶν ἑορτῶν κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον πρὸς προφυλακὴν ἀπὸ τῆς συγχύσεως.

Ταῦτα οὖν τὰ οὕτως ὑφ' ἡμῶν συνοδικῶς ἐξ ἀφορμῆς τῆς προτάσεως καὶ παρακλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος ἐγκριθέντα καὶ ἀποφασισθέντα γνωρίζοντες εἰς ἀπάντησιν διὰ τῆς παρού-

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

**ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΕΚΔΟΤΗΣ:

**ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ**

**Νομίμως εκπροσωπούμενον υπό
του Προέδρου του Δ.Σ.
Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ.
Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας
κ. Ἀθανασίου**

**ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32
Τ.Κ. 106 82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 3828280 - 3847365
FAX: 3847365**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

**Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας
κ. Ἀθανασίου**

**ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**

**ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἑσωτερικοῦ:
Ἑτσοία, δραχμαὶ 1000
Ἑξωτερικοῦ:
Ἑτσοία, δολλάρια Ἀμερικής 50**

Τιμὴ φύλλου δρχ. 100

**ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
ΜΟΝΤΑΖ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
ΣΤΙΛΒΗ Ε.Π.Ε. - Γερανίου 7Α
Ὁμόνοια τηλ.: 5241112**

σης ἀδελφικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς καὶ πληροφοροῦντες ὅτι ταυτοχρόνως σχετικὴν ἀνακοίνωσιν ποιούμεθα καὶ πρὸς πᾶσας ἐν γένει τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας, παρακαλοῦμεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριώτητα, ὅπως τὸ Γ' ἐπ' αὐτῇ ὡς οἶόν τε τάχιστα διὰ τηλεγραφήματος αὐτῆς γνωρίσει ἡμῖν τὴν γνώμην καὶ τὴν τελειωτικὴν συναίνεσιν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ὅμοιοι ἐξενεχθῇ ἀπόφασιν καὶ ταχέως φθάσῃ πρὸς ἡμᾶς ἡ ἀναγκαία δὴλώσις τῆς συναίνεσεως αὐτῶν.

Ἐπὶ τούτοις καὶ αὖθις ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι αὐτὴν διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς 1924 Ἰανουαρίου 20 τῆς ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριώτους ἀγαπῆτος ἐν Χριστῷ ἀδελφός καὶ ὅλως πρόθυμος».

Ὁ Κων/πόλεως Γρηγόριος

Εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι τὸ ἀνωτέρον ἔγγραφο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην οὐδαμοῦ οὐδέποτε ἐδημοσίευσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνῶ εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ἐκκλησία» ἐδημοσίευσεν τὰ ἄλλα ἀνταλλαγέντα ἔγγραφα καὶ δὴ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἀπλῶς μόνον ἐδημοσίευσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ δι' ἐγκυκλίου του καὶ δι' ἄλλων ἐντύπων φυλλαδίων ὅτι ἔγραψε πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ πρὸς πᾶσας τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας προτείνων συγκρότησιν νέας διασκέψεως, ἐνῶ ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀνωτέρου ἐγγράφου, ἡ πρότασις περὶ διασκέψεως εἶναι δευτερεύουσα. Τὸ ἔγγραφον δὲ ἐστάλη κυρίως καὶ πρωτίτως ἵνα δηλώσῃ, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος ἔλαβε ἤδη τὴν ἀπόφασιν νὰ προσαρμόσῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον πρὸς τὸ πολιτικὸν καὶ συγχρόνως νὰ προτείνῃ ὡς μέση λύσιν, αὐτὴν, ἣν καὶ ἀπεδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, δηλαδή νὰ ἐφαρμοσθῇ μὲν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν νὰ μείνῃ δὲ μόνον τὸ Πάσχα καὶ αἱ ἐξ' αὐτοῦ κινηταὶ ἑορταὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Εἶναι ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας καὶ ἀμφισβητήσεως ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν διεβίβασεν πιστῶς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἐξήρτησε τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου πρὸς τὸ πολιτικὸν ἐκ τῆς συνεννοήσεως καὶ τῆς ἀποδοχῆς ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τῆς Ἱεραρχίας δὲν ἐτήρησεν,

ἀλλ' ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἐφήρμοσε μονομερῶς, μόνον μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, ὑπερβάς οὕτω τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς του.

Τὸ ἀνωτέρω ἐπίσημον ἔγγραφον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου (ὅστις μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Μελετίου Μεταξάκη εἶχεν ἐνθρονισθεῖ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν θρόνον ἀπὸ τῆς 30ης Νοεμβρίου 1923) καὶ ἡ κατὰ τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1923 (Ιουλιανοῦ ἡμερολογίου) ληφθεῖσα, ὡς εἶδομεν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι τὰ δύο βάρη ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντων ἐστηρίξε καὶ στηρίζει μέχρι τότε ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος τὴν αὐθαίρετον καὶ ἀντορθόδοξον ἀπόφασιν, ἣν ἔλαβε τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ἐνῶ καὶ ἡ ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας, ὡς εἶδομεν καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, δέν ἦτο ἄνευ ὄρων καὶ ἄνευ προϋποθέσεων· μία δέ κυριωτάτη προϋπόθεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πατριαρχείου ἦτο, ἵνα ἡ ἀποφασισθεῖσα ἡμέρα τῆς 10ης Μαρτίου 1924 πρὸς ἑναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, εἶναι «ἡμέρα κοινῆς ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου».

Πράγματι, δέ αἱ κατόπιν ἐνέργειαι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀποδεικνύουν ὅτι καὶ οὗτος αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν εἶχεν, ὅτι δέν τοῦ ἐπετρέπετο ἄνευ τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων νὰ ἐφαρμόσῃ μονομερῶς τὴν μεταβολήν. Εἶχε τὴν συνείδησιν ὅτι πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τῆς 10ης Μαρτίου 1924 ἔπρεπε, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, νὰ συναινέσουν καὶ αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ὅχι δέ μόνον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου, δέν προέβη ἀμέσως εἰς τὴν μεταβολήν, ἥ ἐφοβεῖτο, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὰς ἐνεργείας του, καὶ οὗτος καὶ ἐκ παραλλήλου ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὅπως λάβωσι τὴν συγκατάθεσιν καὶ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

Ἔτσι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, διὰ τηλεγραφήματός του πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ἀείμνηστον Φώπον, ὑπ' ἀριθ. 623 τῆς 12/25 Ἰανουαρίου 1924 γράφων ὑφ' ὃ πνεῦμα εἶχε γράψῃ καὶ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, κατέληγεν ὡς ἑξῆς:

«...Ἐλπίζοντες Ὑμετέρα Μακαριότης συνταχθῇσεται προτεινομένη μερικὴ διαρρυθμίσει, παρακαλοῦμεν ἀπαντῆσαι τηλεγραφικῶς».

Ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐπτελεγράφη ἐπίσης τὴν 16ην Φεβρουαρίου 1924 πρὸς τὸν αὐτὸν

Φώπον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμοῦ 327 τηλεγραφήματός του τὰ ἑξῆς ἐξ' ὀνόματος τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

«Ἀμέσου συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀδυνάτου καθισταμένης ἐπιγούσης δέ ἀφομοιώσεως ἡμερολογιακῆς χάριν ἑκατομμυρίων Ὀρθόδοξων λαῶν, ἐκλιπαροῦμεν Ὑμετέραν Μακαριότητα δεχθῆναι πρότασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ συνταυτίσεως ἡμερομηνιῶν διὰ προσθήκης 13 ἡμερῶν ἀπὸ 10 προσεχοῦς Μαρτίου ἄνευ οἰανδήποτε μεταβολῆς Πασχαλίου, μόνης ταύτης παραπεμφθησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου».

Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Ὁ Πατριάρχης, ὅμως, Φώπος ἀμετάβλητος καὶ ἀκλόνητος ὡς βράχος εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς του, ἐπέμενε. Καὶ εἰς μὲν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀπάντησε διὰ τοὺς ἑξῆς τηλεγραφήματος:

Ἀριθμ. 28

Πατριάρχῃ Γρηγορίῳ
Κωνσταντινουπόλιν

«Συνεπεῖα τηλεγραφήματος Ὑμετέρας Παναγιώτητος συνελθοῦσα σήμερον ἡ Ἱερά καθ' ἡμᾶς Σύνοδος ἔγνω τὰ ἑξῆς:

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν γράμματα τῶν Ἐκκλησιῶν Ρουμανίας καὶ Σερβίας, ὡς καὶ τὰς προτάσεις Αἰγνίου, ἐμμένομεν ἐν προδεδογμένοις ἐν προτέραις συνοδικαῖς συνεδριάσεσι καὶ ἀποκρούομεν πᾶσαν προσθήκην ἢ πᾶσαν μεταρρύθμισιν ἡμερολογίου πρὸ συγκλήσεως μόνης ἀρμοδίας εἰς συζήτησιν αὐτοῦ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥς σύγκλησιν προτείνομεν ταχίστην».

Καίρον 15 Ἰανουαρίου 1924 (Παλ. ἡμερολόγιον)

Πατριάρχῃ Φώπος

Εἰς δὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν δέν γνωρίζομεν ἂν καὶ τί ἀπάντησε, διότι οὗτος ἀπεσιώπησε τοῦτο.

Ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ «ἐκλιπαροῦμεν» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου; Ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Φώπον δι' ἓν τόσο σφοδρὸν Ἐκκλησιαστικὸν καὶ Ἐθνικὸν ζήτημα, μὴ ἐνδιαφέροντος μόνον τὴν Ἑλλάδα οὐτε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, διατύπωσε τὸ τηλεγράφημά του ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ προσωπικῆς πνός ὑποθέσεως, προδίδων πόσον

ἡγνώνει τὴν σημασίαν μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς ἀνατροπῆς, ἣν ἀποφάσισε, καὶ πόσον σιενῶς καὶ πολυπικῶς ἀντιλαμβάνετο τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα. Τὴν αὐτὴν ἀπάντησίν του πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἀνακοίνωσεν ὡς ἀπόφασίν του καὶ πρὸς τοὺς Πατριάρχας Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου, οἱ ὅποιοι καὶ ἀπάντησαν εἰς τὸν Φώτιον ἀποκρούοντες καὶ αὐτοὶ τὴν μεταρρύθμισιν.

Ὅταν, πλέον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶδεν ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην Ἐκκλησίαν ἐδέχετο τὴν ἀποφασισθεῖσαν μεταρρύθμισιν, ἐγνώριζε δέ καὶ τοὺς δισταγμούς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ ζητῇ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς 10 Μαρτίου κοινὴ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπόφασιν διὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ πραξικόπημα τηλεγραφῶν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅτι ὁριστικῶς τὴν 10ην Μαρτίου θὰ κάνῃ ἑναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Τὸ τηλεγράφημά του ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀριθμ. 320

14 Φεβρουαρίου 1924

Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως

«Συμφώνως ἐγγράφου Ὑμετέρας Παναγιώτου περὶ ἡμερολογίου, ἑναρξιν ἐφαρμογῆς νέου ἡμερολογίου 10η μηνὸς Μαρτίου, ὀνομασθήσεται 23η Μαρτίου καὶ παρακαλοῦμεν ἀναγγεῖλατε Μητροπολίτας νέων χωρῶν καὶ Ἑλλάδος σχετικὴν ἀπόφασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ γνωρίσατε ἡμῖν ἀμέσως τοῦτο πρὸς συμμόρφωσιν καὶ ἐνέργειαν δεόντων».

Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Ὡς θὰ παρατηρήσῃ τίς τὸ ὄψος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῷ τηλεγραφήματι τοῦτῳ, εἶναι ἐπιτακτι-

κόν. Νομίζει τίς ὅτι τηλεγραφεῖ προϊστάμενος πρὸς ὑφιστάμενον, δίδει τὴν ἐντύπωσιν καὶ νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὰς ἐπιφυλάξεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἔλαβεν ὁριστικὴν ἀπόφασιν μονομερῶς νὰ ἐφαρμοσῇ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἀπὸ τὴν 10ην Μαρτίου, καίπερ ἐγνώριζεν ὅτι οὐδεμία τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἀπεδέχθη τὴν τοιαύτην πρότασιν. Ἦθελε νὰ παρουσιάσῃ ἕν τετελεσμένον γεγονός καὶ κυρίως ἤθελε νὰ ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην πᾶσαν νέαν ἀντίρρησην αὐτοῦ στηριζομένη εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν. Καὶ τὸ ἐπέτυχεν.

Πῶς, ὅμως, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, εἰς τὸ γράμμα αὐτοῦ ποῦ ἔλεγε ὡς ἡμέραν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου τὴν 10ην Μαρτίου καὶ ἐξακολουθῶν νὰ ἐξαρτᾷ τὴν ἀπὸ 10ην Μαρτίου ἑναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐξακολουθῶν δέ νὰ συνεννοεῖται περὶ τούτου μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων, πῶς ἐδέχθη τὴν μονομερῶς ἀπὸ μόνης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐφαρμογὴν καὶ συνήνεσεν εἰς τοῦτο;

Διὰ τίνος μαγικῆς δυνάμεως ἐγκατέλειπε τοὺς δισταγμούς του; Πῶς ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν;

Γνωρίζομεν πάντες οἱ ἐν Ἑλλάδι ποίαν ἐξάρτησιν ἔχει ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους.

Γνωρίζουν συνεπῶς πάντες, ποίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀσκεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις καὶ δὴ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνωρίζων τοῦτο δὲν ἀρῆκε βεβαίως ἀνεκμετάλλευστον τὸ μαγικὸν μέσον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐπέμβασιν τούτου, ἀπευθύνων πρὸς αὐτὸ τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1ον) Οἱ ἀναγνώσται πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐκφράζεται δημοσιογραφικῶς, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὸ ἐπίσημον ὄργανό της «**Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**».

2ον) Ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας δὲν ἀνεγράφη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλο 884 ὅτι τὸ κείμενον τῆς σελ. 3 - **Η ΕΘΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΛΑΓΩΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΚΑΒΟΥΡΙΔΟΥ**- εἶναι ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «**Σάλπιγξ Ὁρθοδοξίας**».

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΝΤΙΩΝ

Από μακροῦ, ἔχουμε δημοσιοποιήσει τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., γιὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἱεροῦ Ναοῦ στὴν περιοχὴ Ἀχαρνῶν, προκειμένου νὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ πνευματικὲς ἀνάγκες τῶν **Ἑλληνορθοδόξων συμπατριωτῶν μας πού προέρχονται ἀπὸ τὸν Πόντο.**

Εἶναι διακαὴς ὁ πόθος αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν μας, γιὰ τὴν ἀπόκτησιν μιᾶς πνευματικῆς θρησκευτικῆς στέγης. Αὐτοῦ τους τοῦ ὀνείρου ἡ ὑλοποίησις, ἔχει ἀρχίσει νὰ ὑλοποιεῖται μὲ προσπάθειες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας, τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Γ.Ο.Χ. Παρά ταῦτα, μὲ τρόπο ὑποκριτικὸ, ὑπουργοὶ καὶ γεμᾶτο ἀπὸ ἀνεπίτρεπτες ψευδολογίες, ἡ κρατοῦσα, νεοημερολογίτικη οἰκουμενιστικὴ Ἐκκλησία, διὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς Παντελεήμονος, διαδίδει πὼς εἶναι «ἔτοιμη νὰ κτίσῃ Ἱερὸν Ναὸν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν... Ρωσσοποντίων (!)»... καὶ νὰ λειτουργῇ μὲ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον. Ὅποια σκοπιμότης!

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελά, ἔχει ἀποφασισθεῖ νὰ ἀνεγερθῇ, διὰ τὴν κάλυψιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ΕΛΛΗΝΟΠΟΝΤΙΩΝ (καὶ ὄχι Ρωσσοποντίων, ὅπως κατὰ τρόπον ἀνθελληνικὸν ἀναφέρονται ἀπὸ τὴν ἀνακοίνωσιν...). Ἔτσι, ἡ προσπάθεια τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας νὰ ΕΞΑΠΑΤΗΣῃ τοὺς πιστοὺς, θὰ πέσῃ στο κενό. Μαζί μὲ τοὺς Ἑλληνοποντίους, ἔχουν ἔλθει, ἀσφαλῶς καὶ κάποιοι οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τὴν Ἑλληνικὴ καὶ ἴσως δὲν κατάγονται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὅμως, αὐτὴ ἡ ἐλαχίστη μειονοψηφία, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτρέπῃ τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν ὑπερηφάνων, ἑλληνοπρεπεσιῶν καὶ μαχομένων ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων, κατοίκων τοῦ Πόντου, ὁ ὁποῖος ΕἶΝΑΙ Ἑλλάδα, ὡς... Ρωσσοποντίων. Καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς, ἀπὸ μόνος του, δείχνει τὸ πόσο ἀνθελληνικὰ καὶ ὑποκριτικὰ κινοῦνται οἱ ταγοὶ τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας! Καὶ πέραν ὅλων αὐτῶν, πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἓνα ἄλλο, πολὺ σοβαρὸ θέμα.

Ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία, μάχεται λυσσῶδῶς τὸ Πάτριον ἡμερολόγιο. Οἱ Ἱεράρχαι τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔχει γίνῃ οἰκουμενίζουσα παρὰ τὴς ἀντηρρήσεις ΠΟΛΛΩΝ καὶ ἀξιεπαίνων λειτουργῶν τῆς, ἀπαγορεύουν στοὺς ἀπλοὺς πιστοὺς, ἀκόμα καὶ νὰ εἰσέρχωνται στοὺς Ἱερούς μας Ναοὺς. Μᾶς ὀνομάζουν... «σχισματικούς», ἀκόμα καί... «αἰρετικούς». Ἔτσι, βλέπομε ὅτι, δὲν ἔχουν ἀντίρρηση οἱ Μητροπολίται τύπου Παντελεήμονος, προκειμένου

νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ ταπεινά τους... «συμφέροντα» γιὰ τὰ ὁποῖα κόπονται ὑποκρινόμενοι ὅτι κινοῦνται ἀπὸ ἄλλα κίνητρα, νὰ δεχθοῦν νὰ... «ἐξυπηρετήσουν», ἀκόμα καί... αἰρετικούς!! Στους ἀρμόδιους τῆς περιοχῆς, ὑπενθυμίζουμε ὅτι, ἀπὸ μακροῦ χρόνου, προετοιμάζεται ἡ ἀνέγερσις μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελά, μὲ τὴν σύμφωνο γνώμη ἀλλὰ καὶ τὴν τεράστια βοήθεια τοῦ Δημάρχου τῆς περιοχῆς.

Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ γεγονός τὸ ὁποῖο κατεθουρύβησε τὸν νεοημερολογίτην Ἐπίσκοπο. Διότι αὐτός, δυστυχῶς, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ βλέπει σάν... «πελατεία»! Τόσο εἶναι σαπισμένες οἱ ρίζες τῆς! Τόσο ὑλιστικά καὶ μὲ τρόπο ὑποκριτικὸ ἀντιμετωπίζει τὴν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας!!

Ὅμως, ἐπαναλαμβάνομε πὼς στὴν Ἑλλάδα, ἐξακολουθεῖ, εὐτυχῶς, νὰ ἰσχύῃ αὐτὸ πού λέγεται ΛΟΓΟΣ. Καὶ αὐτοὶ πού μᾶς ἔδωσαν τὸν λόγον τους πὼς ὁ Ἱερὸς Ναὸς θὰ ἀνεγερθῇ ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ.... **ἀσφαλῶς θὰ τιμήσουν τὸν λόγον τους.**

Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας Ἀθανάσιος

ΑΧΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Ἰεροτ. Πρωτ. 152

Ἡμερ. 20 Μαΐου 1997

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Διὰ τοῦ παρόντος βεβαιούμε ὅτι καθ' ἡμᾶς Ἱερά Μητρόπολις προτίθεται νὰ οἰκοδομήσῃ Ἱερὸν Ναὸν ἐκ' ὀνόματι τῆς Παναγίας Σουμελά εἰς οἰκόπεδον δωρηθέν ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν ὁ ὁποῖος θὰ λειτουργῇ κατὰ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον προκειμένου νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς λατρευτικὰς ἀνάγκας τῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ρωσσοποντίων τῆς περιοχῆς Ἀχαρνῶν.

Ἡδὴ ἔχουν συνταχθῇ καὶ ἔχουν ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ναοδομίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὰ ἀρχιτεκτονικὰ καὶ στατικὰ σχέδια τοῦ ὅς εἴρηται Ἱεροῦ Ναοῦ καθὼς καὶ ἡ οἰκονομοτεχνικὴ μελέτη διὰ τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ, τὸ δὲ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἔχει διορίσῃ καὶ τὴν Ἑρανικήν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς συγκεντρώσεως χρημάτων διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ὅς ἀνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἡ παρούσα βεβαίωσις χορηγεῖται διὰ πάσαν νόμιμον χρῆσιν.

Ὁ Μητροπολίτης

Ἱ. Ἀθανάσιος

Ὁ Ἀττικῆς ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝ

Ἀπάντις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου σέ δημοσίευμα τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδος «Καθημερινῆς» μέ τίτλο «Ἡ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ»

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

Πρός τήν Διεύθυνση τῆς ἐφημερίδος
«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» Εἰς Ἀθήνας

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Διά τῆς παρούσης ἡμῶν ἐπιστολῆς γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἐλάβομεν γνώσιν τοῦ δημοσιευθέντος ἄρθρου εἰς τήν ὑμετέραν ἔγκριπον ἐφημερίδα ὑπό ἡμερομηνίαν 16-2-1997 καί τίτλον: «Ἡ Μονή Ἐσφιγμένου ἐπανερχεται στήν Ἱερά Κοινότητα».

Τό ἄρθρο αὐτό ἐφ' ἑνός μὲν προεκάλεσεν τήν δικαίαν ἀγανάκτησιν ἡμῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἔγινε αἰτία σκανδαλισμοῦ πλήθους πιστῶν οἱ ὅποιοι σέβονται καί ἐπικροτοῦν τήν ὀρθόδοξον γραμμήν τῆς Μονῆς. Καί τοῦτο διότι τό κείμενον εἰς τό πλεῖστον τοῦ περιεχομένου του, ὄχι μόνον δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τήν ἀλήθειαν, ἀλλά διαστρέφει ἐσκεμμένως ταύτην, δημιουργόν σκοπίμους ἐντυπώσεις καί προσάπτον μομφήν μᾶλλον πρός τήν Ἱεράν ἡμῶν Μονήν ὥς πρός τήν διάστασίν της μέ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον.

Ὅθεν πρός ἀποκατάστασιν τῶν κακῶς διατυπωθέντων δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς, ὅτι ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονή δέν ἀπεκόπη ἀπό τήν Ἱεράν Κοινότητα ἐθελουσίως, ἀλλά τούναντίον ἡ Ἱερά Κοινότης διά τῆς ὑπ ἀριθμ. Πρωτ. 499/Κ/11-6-1972 ἐπιστολῆς της ἀπεμόνωνσεν Αὐτήν.

Ἐκτοτε, πάντοτε ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονή ἦτο πρόθυμος νά ἐπανασυνθεθῇ δι ο ἰ κ η τ ι κ ῶς μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Σώματος καί διαχρονικῶς ἐμεθοδεύθησαν τρόποι καί ἐνέργειαι ὑπό ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, αἱ ὁποῖαι τελικῶς ἐναυάγησαν ὑπατιότητι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

Βεβαίως, εἶναι ἀληθές ὅτι κατόπιν προτάσεως τοῦ νῦν Πολιτικοῦ Διοικητοῦ κ. Ψυχάρη, ὅπως ἐπανασυνδεθῇ ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονή μέ τήν Ἱεράν Κοινότητα, ἡμεῖς ἀπεδέχθημεν καί πάλιν τήν πρότασιν θέτοντες ὅρον μή προσκρούοντα εἰς τόν Καταστατικόν Χάρτην τοῦ Ἁγίου Ὅρους, σχετικῶς μέ τό θέμα τῆς συμπροσευχῆς καί ἐφ' ὅσον προηγουμένως συμφωνήσῃ κατόπιν Συνάξεως ἡ Ἀδελφότης τῆς Μονῆς.

Ἐπίσης εἰς τό ἄρθρον, ἐν συνεχείᾳ, ἀναφέρεται καί εἶναι πολὺ ἀνακριβές καί εἰς τό ἔπακρον σκανδαλιστικόν, ὅτι οἱ ἡμέτεροι Μοναχοί ἀποδέχονται νά ἀποκατασταθοῦν αἱ σχέσεις μέ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί ἀκόμη ὅτι ὁ ἡμέτερος Καθηγούμενος κατὰ τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Πολιτικοῦ Διοικητοῦ ἐδήλωσεν: «ὅτι τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο τό σεβόμαστε ὅλοι καί τοῦ ἀναγνωρίζουμε τήν πνευματική ἀρμοδιότητα ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὅρους».

Οὐδεῖς ἐξ ἡμῶν δύναται νά διανοηθῇ ἢ ἀνωτέρω,

εἰς καιρόν κατὰ τό ὅποιον οἱ κρατοῦντες καί ἐκπροσωποῦντες αὐτό ἐκ βαθέων ἀπεμπόλησαν τήν Ἀγίαν Ὀρθόδοξον ἡμῶν πίσιν προσχωρήσαντες εἰς τήν σύγχρονον παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μέ ἀποκορύφωμα τήν σύμπραξιν τῶν εἰς τὰς προδοτικές ἀποφάσεις τοῦ Σαμπιεύ καί Μπελεμέντ τοῦ Λιβάνου ἐν ἔτει 1993, εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅσον ἀφορᾷ τήν πλήρη κοινωνίαν μετὰ τῶν Ἀντικαθικιδονίων καί Ρωμαιοκαθολικῶν.

Τέλος, ὅσον ἀφορᾷ τήν σχολιαζομένην καί ἐπιδιωκομένην συνάντησιν καί ἐπαφήν ἀντιπροσώπων τῆς ἡμετέρας Μονῆς μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατὰ πρότασιν τοῦ Πολιτικοῦ Διοικητοῦ καί πάλιν, ἐκ προοιμίου, χωρίς νά θέλωμεν νά ἀποφύγωμεν ταύτην, εἶναι πρόδηλον ὅτι θά ἀποβῇ ἄκαρπος καί ἀνωφελής.

Καί τοῦτο διότι ἕνας τοιοῦτος διάλογος ὡς ἰδιάζων, ἰδιόμορφος καί μάλιστα εἰς ἐπίπεδον δόγματος περιστρεφόμενος, δέν δύναται νά ἔχῃ, ὡς οἱ πάσης φύσεως ἕτεροι διάλογοι, προοπτικήν καί ἀποτέλεσμα ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων. Θά εἶναι δέ ἀναμφιβόλως μονόδρομος, καθ' ὅτι θά δηλωθῇ σαφῶς ὑφ' ἡμῶν ἡ ὁμολογία καί τό ἀδιαπραγμάτευτον τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως.

Πρέπει δέ νά κατανοηθῇ, ὅτι ἐνταῦθα ἀντιπαράσσεται ἡ Ἀλήθεια, ἥτοι ἡ τήρησης τοῦ ἀλωβήτου τῆς Ὀρθοδόξου Ἀγίας ἡμῶν Πίστεως, διά τοῦ σεβασμοῦ τῶν Ἀγίων Συνόδων καί τῆς Παραδόσεως, πρός δόξαν Θεοῦ καί πρός τό συμφέρον τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἐναντι τῶν πολυχρονίων κατεστημένων τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῶν βιωμάτων καί τῆς Καισαρικῆς ἐξουσίας εἶναι ἀμετακίνητα.

Ὅθεν δέν δυνάμεθα παρά νά εἴμεθα ἀνυποχώρητοι.

Ἐν κατακλείδι ἄς μὴν ἀπατώνται οἱ πατριαρχικοί κύκλοι προσποιοῦμενοι ἐν ὀνόματι τῆς Ὀρθοδοξίας, διά τῆς φράσεως εἰς τό τέλος τοῦ ἄρθρου: «Ἡ Μντέρα Ἐκκλησία ἔχει πάντα ἀνοικτή τήν πόρτα της γιά ὅλα τὰ παιδιά της...». Διότι αὐτοί δέν ἐκπροσωποῦν σήμερον, πλέον, τήν Μντέρα Ἐκκλησία ὄντες ὁπαδοί τῆς παναιρέσεως τοῦ Ο ἰ κ ο υ μ ε ν ι σ μ ο ῦ.

Παρακαλοῦμεν δέ, ὅπως ἡ ἡμετέρα ἐπιστολή δημοσιευθῇ εἰς τήν ἰδίαν θέσιν τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν συμφώνως μέ τούς ὅρους τῆς δημοσιογραφικῆς δεοντολογίας.

Ταῦτα καί διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς καί εὐχῶν
Εὐχέτης πρός Κύριον

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ Ι. Μ. ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ
† ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝ ΕΜΟΙ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ

Στα πλαίσια του έορτασμού γιά τήν καθιερωμένη πλέον Έθνική επέτειο της Γενοκτονίας των Έλλήνων του Πόντου, τήν Κυριακή 5/18 Μαΐου 1997 τελέσθηκε εις τόν Ί. Ναό Τίμιος Σταυρός τής Ί. Μητροπόλεως Άχαρνών καί Νέας Ίωνίας, δοξολογία καί επιμνημόσυνη δέσις, προεξάρχοντος του Σεβ. Μητροπολίτου Άχαρνών καί Ν. Ίωνίας κ. Άθανασίου, συμπαραστατουμένου υπό του άρχιμ. Δωροθέου Λίγκου, καί π. Ιωάννου Γκλιόγκου. Η Όρθόδοξος Έκκλησιαστική Βυζαντινή Χορωδία του κ. Μ. Μακρή μέ τούς ύμνους της, έδωσε καί αυτή μέ τήν σειρά της τήν δέουσα κατανυκτικότητα.

Μετά τό πέρας τής δοξολογίας καί τής επιμνημόσυνης δέσις, προσήλθε ό Σεβ. Μητροπολίτης Εύρίπου καί Εύβοίας κ. Ιουστίνος, οι άρχιμανδρίται Εύθύμιος Μπαρδάκας καί Ακάκιος Χαλίκος, ό π. Ιουστίνος Χαραλαμπίδης, ό π. Ηλίας Μαυρίδης, ό π. Γεώργιος Κοντογεώργος, καί ό π. Μιχαήλ Καπάσκυ.

Έν συνεχεία, έν πομπή εγένετο ή μετάβασις κλήρου, λαού καί επισήμων εις τό μνημείον του Ήρώου, του Άγνωστου Στραιώτη, πού βρίσκεται στόν Δήμο Άχαρνών, γιά τήν κατάθεση στεφάνων μέ τήν συνο-

δείαν τής φιλαρμονικής μπάντας του Δήμου Άχαρνών.

Τιμές απέδωσε στρατιωτικό άγημα τής Πολεμικής Αεροπορίας.

Παρέστησαν οι : Ό Δήμαρχος Άχαρνών κ. Αναστάσιος Μουστακάτος καί σύσσωμο τό Δημοτικό Συμβούλιο, οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ κ.κ. Ντίνος Βρετός, Ηλίας Παπαηλίας καί Παναγιώτης Φωτιάδης, ό Αντιδήμαρχος του Δήμου Άθηνών κ. Λεωνίδας Κουρής, ό ύπονομάρχης Ανατ. Αττικής κ. Τάκης Κατσανδρής, ό Πρόεδρος του Νομαρχιακού Συμβουλίου Ανατ. Αττικής κ. Χαράλαμπος Αμανατίδης, ό Αντ/δρος των Ποντιακών Σωματείων Νοτίου Ελλάδος κ. Γεώργιος Έλευθεριάδης, οι Δημοτικοί Σύμβουλοι κ.κ. Δημήτριος Κατσανδρής καί Χαράλαμπος Δαμάσκος, ό Αρχηγός τής ΑΔΕΜ καί ύποψήφιος Βουλευτής του ΔΗΚΙ κ. Βασίλειος Τορτοπίδης, ό Πρόεδρος του Δ.Σ. του Ποντιακού Σωματείου «ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ» κ. Λάzarος Συρανίδης μεθ' όλου του Συμβουλίου, ό Γεν. Γραμματέας του Έπαρχιακού Συμβουλίου Άχαρνών κ. Μιχαήλ Τζαφέρος, ό Πρόεδρος του Δ.Σ. του Φιλανθρωπικού Σωματείου «ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ» κ. Νικό-

Ό Σεβ. Άχαρνών κ. Άθανάσιος, έν μέσω του π. Δωροθέου καί π. Ιωάννου κατά τήν Δοξολογίαν.

λαος Πιπερίδης μεθ' ὅλου τοῦ Συμβουλίου, τὰ Ποντιακά Σωματεῖα Ἀσπροπύργου, Ἀνω Λιοσίων καί Ἀκρίτες τοῦ Πόντου, καθὼς καί ἄλλοι ἐπίσημοι. Στεφάνια κατέθεσαν οἱ: ὁ κ. Ἀναστάσιος Μουσικακός, Δήμαρχος Ἀχαρνῶν, ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ὁ κ. Παναγιώτης Φωπιάδης, ἐκ μέρους τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς ὁ κ. Τάκης Κατσανδρῆς, ἐκ μέρους τῶν Ἐν. Δυνάμεων ἀνώτερος ἀξιωματικός, ἐκ μέρους τῆς Ὁμοσπονδίας Ποντιακῶν Σωματείων ὁ κ. Γεώργιος Ἐλευθεριάδης ἐκ μέρους τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου

Ἀχαρνῶν ὁ Γ.Γ. κ. Μιχαὴλ Τζαφέρως, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ποντιακοῦ Σωματείου «ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ» κ. Λάζαρος Συρανίδης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ποντιακοῦ Σωματείου Ἀκρίτες τοῦ Πόντου κ. Ἀθανάσιος Κοσμίδης καί ὁ Πρόεδρος τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΤΙΜΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ» κ. Νικόλαος Πιπερίδης.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς κατάθεσις στεφάνων ὁδηγήθησαν εἰς αἶθουσαν τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν, ὅπου ὁμίλησαν ἀρκετοὶ ἐπίσημοι, ἀρχῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ κάτωθι:

Ἡ Ἐκκλησία προσφέρει σήμερον τίς εὐχές τῆς, γιὰ σᾶς ἡρώϊκά μας παιδιὰ τοῦ ἀλησμόνητου Πόντου καί ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως, ὁλόθερμες πρὸς τὸν Θεὸν ἱκεσίες.

Πατὴ ἐσεῖς, βαδίζοντες ἄφοβοι πρὸς τὸν θάνατον καί μετὰ τὴν ἐθνικὴν κραυγὴν ὅτι ἡ Ἑλλάς ζεῖ, ἡ ἀθάνατος Ἑλλάδα, ἐθυσιασθήκατε εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης, γεμᾶτοι ὅλοι στωϊκότητα πού δημιουργεῖ μόνον ἡ πίστις πρὸς τὸ Θεόν.

Ἐγράψατε μίαν ἀκόμη ὁλόχρυσον σελίδα πρὸς τὸν Θεόν καί τὴν Πατρίδα, σὺ πάντα κριβὸ βιβλίου τοῦ ἔθνους μας καί ἀντιμετωπίσατε περιφρονητικὰ τὰ μαρτύρια πού σᾶς ὑπέβαλαν οἱ βάρβαροι κατακτητῆς.

Ἀθάνατοι Ἕλληνες, ἀδελφοί μας Πόντιοι, εἰσθε τὰ φωτεινὰ ἀστέρια τῆς Ἑλλάδος μας, ἀφοῦ μετὰ τὴν θυσίαν σας, πρὸς χάριν πίστεως καί πατρίδος τοῦ ἀλησμόνητου Πόντου, πέσατε μαχόμενοι.

Ἐδημιουργήσατε μίαν Ἑλλάδα νέαν καί σὺν ἔθνικόν μας οὐρανὸ διασκορπίσατε τὸ ἅπλετο φῶς διὰ νὰ φωτίζη τὸ δρόμο εἰς τὰς ἐπερχόμενας γενεάς.

Ὁμολογουμένως, ἐμπλουτίσατε τὸ ἐθνικὸν πάνθεον μετὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ὀνόματός σας εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πατρίδος.

Ἀγωνισταὶ νεκροὶ Πόντιοι Ἕλληνες, τὰ ὀνόματά σας ἔχουν γραφεῖ σὺν ἐθνικὸν μαρτυρολόγιον, μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὡς Ἐθνικὴ ἑορτὴ πού ἑορτάζεται τὴν 19ην Μαΐου.

Καί μετὰ τὴν θυσίαν σας σηματοδοτήσατε πρὸς τὰς ἐπερχόμενας γενεάς διδάσκοντες ὅτι οὐδὲν γλυκύτερον ὑπάρχει, ἀπὸ τὸ ὑπὲρ πατρίδος καί πίστεως θνήσκην.

Γιὰ σᾶς ἀγωνιστὰς τῆς πατρίδος, πού τὸ ἄνθος τῆς φερέλπιδος ζωῆς σας, θερίσθηκε ἀπὸ τὰ ἀνάληπτα βόλια τῶν ἐχθρῶν μας, ἀξίζει γιὰ σᾶς ἀγαπητὰ ἀδελφία, τὸ φωτοστέφανον τῆς ἀνδρείας.

Ἰσως, πικραμένοι ἄνδρες καί παιδιὰ, νὰ μᾶς ρωτήσετε μετὰ δάκρυα στὰ μάτια: Εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχη μία τέτοια θηριωδία μετὰ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο, νὰ ἀφανίζεται ἓνας φιλήσυχος λαός, πού ἐπὶ τρεῖς αἰῶνες καί πλέον νὰ ἐξαφανίζεται διὰ σφαγῆς ἀπὸ πατῶα ἐδάφη καί μάλιστα μπροστὰ στὰ μάτια ὁλοκλήρου τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, κατὰ τρόπον ἀπάνθρωπον; Πού ἦσαν οἱ «Εὐρωπαῖοι φίλοι» μας, ὅταν εἶδαν μίαν τέτοια ὁλοκληρωτικὴ γενοκτονία ἑνὸς υπερῆφανου λαοῦ;

Αὐτὴ ἡ γενοκτονία, ἀγαπητοὶ ἐγένετο ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Κεμάλ. Μία σφαγὴ κατὰ τῶν ἀόπλων γυναικόπαιδων Ποντίων Ἑλλήνων.

Υπάρχει Θεός; Ναί, ὑπάρχει. Πιστεύω ἀκράδαντα θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα πού θὰ πτωρηθοῦν. Ὁ σοφὸς Σολομών, τὸ ἐπιβεβαιώνει. Οἱ γενναῖοι ἀγωνιστὰς μας πού δέν ἐλύγισαν πρὸ τῶν κινδύνων μετὰ τμήμα τὴν θυσία.

Συνέχεια στὴ σελ. 20

Ὁ ἅγιος Πρόεδρος κ. Ἀθανάσιος εὐλογῶν τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα.

Εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνη δέσπιν στὸν Ἱερό Ναό Τίμιος Σταυρός.

Δέν ποθηθήκατε πρό τοῦ φάσματος τοῦ θανάτου, γιατί τό ὁμορφο λουλούδι τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν ἦταν βαθιά φυτεμένο ἀπό τά χέρια τῶν γονέων σας καί εἶχε λιπανθεῖ μέ τή συνεχή διδασκαλία διὰ τήν πατρίδα.

Εἶναι πολύ ὀρθό, αὐτό πού ἔλεγε ὁ Μέγας φιλέλληνας καί ποιητής Λόρδος Βύρων (1824), ὅτι «μόνον ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ χώρα ἐκείνη πού γεννᾷ ἀήττητους ἥρωες».

Γ' αὐτό, ἂν σήμερα εἶναι δύσκολο ὅλη ἡ πενθοῦσα ὁμήγυρης νά συγκρατήσῃ τά δάκρυά της σπὴν εὐγνώμονα ἀνάμνηση τῆς θυσίας σας, σήμερα ἀποκαλύψαμε τά μαυροφορεμένα πρόσωπά σας, ἀπό ὑπερηφάνεια, γιατί ὄχι μόνον ἐμεῖς, ἀλλά ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάδα μᾶς σέφει καί τά μνήματα τά στολίζει μέ δάφνες καί ὁμορφα κλαδιά.

Καί ἡ γαλανόλευκη Ἑλλάδα μας, μέ εὐγνωμοσύνη, ἀποθέτει θερμό μπτρικό φιλή σιὰ τίμια μέτωπά σας, μέ ὑπερηφάνεια σᾶς πληροφορεῖ μέ τήν ὁλόθερμη ἀγάπη, πῶς αὐτός ὁ Ποντιακός Ἑλληνισμός, γυναῖκες, παιδιά, γέροντες δέν πέθαναν, δέν ἐξαφανίσθηκαν, ἀλλά ζοῦν καί θά ζοῦν αἰώνια μέσα εἰς τήν ψυχήν τοῦ κάθε Ἑλλήνος Ποντίου καί ἀδιάρκοπα θά θυμίζουν τήν ἡρωϊκή σας θυσία ὑπὲρ τῶν ἀγιοτέρων ἰδανικῶν: τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος.

Ἡρωϊκοί μας νεκροί, προδομένοι νεκροί, νεκροί τοῦ Πόντου, ἐσεῖς εἰσθε οἱ σκαπανεῖς καί πρόμαχοι τῆς ἐλευθερογεννήτρας πατρίδος μας.

Δάκρυα τρέχουν τήν σπιγμὴν αὐτήν, ἀπό συγκίνηση, ἀλλά καί ἐθνική ὑπερηφάνεια, γιατί στα πολυβόλα τοῦ σιδηρόφρακτου ἐχθροῦ τά μόνα ἀκατανίκητα ὄπλα πού προστάξατε, ἦταν ἡ ἀκίνητη ἀφοσίωσή σας πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τήν Δικαιοσύνη, πρὸς τήν Πατρίδα, πρὸς τὸν ἀλησμόνητον Πόντο. Λοιπὸν, ξεκουρασθεῖτε καί ἀναπαυθεῖτε σιὰ οὐράνια σκηνώματα.

Ἀγαπητά μας ἀδέλφια, ἡ Ἑλλάς ζεῖ ἀφοῦ ἐσεῖς βοηθήσατε νά ἀναστῇ οὖν καί ἄλλες πατρίδες καί ὁ Πόντος ζεῖ καί ἐξακολουθεῖ τήν πραγματοποίηση τῶν μεγάλων της ὁνειρῶν.

Πάλι μέ χρόνους καί καιροὺς, πάλι δικά μας θᾶναι.

Ζήτω ὁ Πόντος, ζήτω ἡ Ἑλλάς, ζήτω οἱ νεκροί μας.

Ὑποσχόμασθε ὅτι ποτέ δέ θά τοὺς ξεχάσουμε.

Αἰωνία σας ἡ μνήμη.

Ὁ ἅγιος Πρόεδρος κ. Ἀθανάσιος παραπλεύρως τοῦ Σεβ. Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου κατά τήν ὁμιλίαν του.

Εξ ἄριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ διακρίνονται οἱ: κ. Τάκης Κατσανδρῆς, κ. Ἀναστάσιος Μουστακάτος, κ. Τάκης Παπανίκας καὶ Παναγιώτης Φωτιάδης.

Ἡ ὀρθ. ἐκκλ. Βυζαντινὴ χορωδία τοῦ κ. Μ. Μακρῆ ψάλλουσα τοὺς ὕμνους.

Ἐπίσης ὁμίλησε ὁ Πρόεδρος τοῦ Νομαρ-
χικοῦ Συμβουλίου Ἀνατ. Ἀπικῆς κ. Χαράλα-
μπος Ἀμανατίδης λέγοντας τά κάτωθι:

Σεβασμιώτατε,
Αἰδεσιμώτατοι,
κ. Δήμαρχε,
κ. Βουλευταί,
κες καί κοί Συνάδελφοι τῆς Νομαρχιακῆς
καί Δημοτικῆς Αυτοδιοικήσεως,
κοί Ἐκπρόσωποι τοῦ Στρατοῦ καί τῶν Σωμά-
των Ἀσφαλείας,
κοί Ἐκπρόσωποι Συλλογικῶν φορέων
κες καί κύριοι,

Ὅσο ἡ εὐλογία τοῦ Θεανθρώπου γιά τήν
ἐπικράτηση τῆς «Ἐπὶ γῆς Εἰρήνη» δέν θά βρί-
σκη τήν πραγμάτωσή της πάνω στην Γῆ.

Ὅσο ἡ ἀνθρώπινη θηριωδία κατεργασμένη
στό ἐργαστήρι τῆς Ἐθνικιστικῆς ψυχώσεως, θά
ὑποτάσῃ τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη καί θά ὀλο-
κληρῶνεται στό ἀπώγειο τῆς βαρβαρότητος μέ
τό ἔγκλημα τῆς γενοκτονίας.

Ὅσο ἡ ἀπληστία καί ματαιοδοξία τῶν ἐκά-
στοτε ἰσχυρῶν τῆς γῆς θά προσμετᾷ τό μέγε-
θος τῆς δικῆς της ἐπιβολῆς μέ τό ποτάμι τῶν
δακρύων καί τοῦ αἵματος.

Ὅσο τέλος, τά πανανθρώπινα δικαιώματα
τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ζωῆς πάνω
σπὴ Γῆ, δέν θά καταξιώνονται μέ τήν δύναμη
τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Καλοῦ γιὰ ὅλους.

Τότε ἡ τιμή καί ἡ μνήμη γιά ὅλους αὐτοὺς,
πού ὑπέστησαν τόν εὐτελισμό τῆς ἀνθρώπινης
ἀξιοπρέπειας καί τελικά θυσιάσθηκαν, θά
δικαιολογῇ καί θά ἐπιβάλει στοὺς νεωτέρους,
ἄσβεστη τήν μνήμη τῆς θυσίας μέ τήν ἐλπίδα
ὅτι τελικά ἡ κοινὴ μοίρα τῶν ἀνθρώπων πάνω
σπὴ Γῆ, ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ καί ἡ συνα-
δέλφωσις, θά ὀλοκληρώσουν τόν ἀγγελικό
ῥυθμό, δηλαδή τό «ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΕΝ
ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΥΔΟΚΙΑ».

Ἡ ἱστορική καταγραφή θά μᾶς διδάσκει
πάντοτε, ὅτι γιά τήν καταξίωση τῆς ἐπιβιώσεως
ἐνός ἔθνους, ἀναγκαία καί πρωταρχικά εἶναι
ἡ τιμή καί ἡ διατήρηση τῆς μνήμης ἐκείνων,
πού μέ τήν θυσία τους, κατέγραψαν καί κατα-

σφαλίζουν σπὴν ἱστορική διαδρομή, τήν ταυτό-
τητα τοῦ ἔθνους.

Τήν ἱστορική αὐτὴ καταγραφή, τμᾶ ἡ Πολι-
τεία μέ τήν καθιέρωση τῆς ἡμέρας αὐτῆς (19ης
Μαΐου), ὡς ἡμέρα γενοκτονίας τῶν Ποντίων εἰς
τόν τόπον ἐκείνον τοῦ μαρτυρίου τῆς χαμένης
τῶν Πατρίδος.

Θά ἀναφερθῶ γιά λίγο καί συνοπτικά σπὴν
ἱστορική διαδρομή, μέσα στόν τόπο καί τά γεγο-
νότα καί ἀκολουθώντας τό μονοπάτι τοῦ μαρ-
τυρίου νά καταλήξουμε στόν χρόνον καί τόν
τόπο τοῦ θυσιαστηρίου.

Ἡ ἑλληνική φυλὴ μέσα στόν μακραίωνα
σπῖβο τῆς ἱστορίας ἐδέχθη κατά καιροὺς πολ-
λές ἐχθρικές προσβολές.

Στόν συγκεκριμένο τόπο τοῦ Πόντου, σπὰ
παράλια τοῦ Εὐξείνου πρὸς τόν Καύκασον,
ἐμφανίζονται τόν 12ον αἰῶνα οἱ Σελτζοῦκοι
Τούρκοι.

Ἡ ἐχθρική αὐτὴ ἀπειλὴ λαμβάνει μόνιμον
χαρακτῆρα καί ἀρχίζει βαθμιαία ἡ συρρίκνωση
τῆς πάλαι ποτέ κραταιᾶς Βυζαντινῆς Αυτοκρα-
τορίας.

Καθοριστικόν γεγονός γιά τήν τύχην τῆς
Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας, στόν συγκεκριμένο
χῶρο, εἶναι ἡ περίφημη μάχη τοῦ Μαντζικέρτ
1071.

Ὁ Βυζαντινὸς στρατὸς νικήθηκε ὀλοκλη-
ρωτικά καί ὁ Αὐτοκράτωρ Ρωμανὸς ὁ Δ' αἰχμα-
λωπίζεται.

Λέγεται ὅτι ἀποφασιστικὸ στοιχεῖο γιά τή
μάχη, ἔπαιξε ἡ προδοσία τοῦ Ἀνδρόνικου
Δούκα.

Ἡ βαθμιαία συρρίκνωση ὀδήγησε τελικά,
εἰς τήν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τήν
ἀποφράδα ἐκείνη ἡμέρα τῆς 29ης Μαΐου 1453.
Ἡ ΠΟΛΙΣ ΕΛΛΩ ἀφοῦ προηγουμένα σέ ἐκκλήση
τοῦ Πολιορκητῆ Μωάμεθ τοῦ Β' γιά παράδοση,
ἡ ἀπάντησις τοῦ Αὐτοκράτορος «ΤΗΝ ΔΕ ΠΟΛΙΝ
ΟΥ ΣΥ ΔΙΔΟΜΕΝ, ΠΑΝΤΕΣ ΓΑΡ ΚΟΙΝΗ
ΓΝΩΜΗΝ ΑΠΟΘΑΝΟΥΜΕΝ», θά συμβολίζῃ
γιά πάντα τό ἀδάμαστον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Τήν πώσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θά ἀκο-
λουθήσῃ μετὰ ἀπὸ ὀκτώ (8) χρόνια, ἡ πώσις
τοῦ Βασιλείου τῶν Κομνηνῶν τῆς Τραπεζοῦντος.
Τελευταῖο προπύργιο τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς πάλαι

*Ἀρχιερεῖς καί κληρικοί κατὰ τὴν πομπήν.
Διακρίνεται ὁ ὑπονομάρχης Ἀττικῆς κ. Τάκης Κατσανδρῆς.*

Κλῆρος καί λαός εἰς τὴν πομπήν.

Ο κ. Χ. Ἀμανατίδης εἰς τὴν αἴθουσαν κατὰ τὴν ὁμιλίαν του.

ποτέ κραταιᾶς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας.

Στά χρόνια πού ἐπηκολούθησαν, κύριον μέλημα τῶν δυνατῶν ἦτο ἡ συγκρότησις τῶν Ἑλλήνων εἰς σταθεροὺς πληθυσμούς, γιὰ νά μὴ θέτει σέ κίνδυνον τὸν κατακτητὴ.

Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἀκολούθησαν πολλὰς μεθόδους: ἐκτοπίσεις πληθυσμῶν, καταστροφαὶ οἰκισμῶν, θανατικαὶ ἐκτελέσεις.

Δέν παρέλειψαν παράλληλα ἐκτιμώντας τὰς ἱκανότητας καὶ τὰς ἐπιδόσεις τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὴν διπλωματίαν καὶ τὰς τέχνας νά δώσουν τὰ σχετικὰ προνόμια: τῆς ἀνεξιθρησκείας, τῆς σπουδῆς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, τὴν Κοινοτικήν αὐτοτέλειαν.

Στὶς ἀρχές τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἰδεολογικῶν ρευμάτων τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν καὶ εἰς ἀντίδρασιν τοῦ ἀπολυταρχισμοῦ τοῦ Σουλτάνου Ἀβδούλ Χαμίτ πού λόγῳ τῆς σκληρότητός του, ἀπεκλήθη «ὁ Ἐρυθρὸς Σουλτᾶνος», δημιουργεῖται τὸ κόμμα τῶν Νεοτούρκων πού ὀνομάζεται «ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ» καὶ σύνθημα: «Ἡ Τουρκία γιὰ τοὺς Τούρκους».

Ἡ πολιτικὴ σταδιοδρομία τοῦ Κόμματος αὐτοῦ σηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1908.

Τόση μεγάλη ἦτο ἡ δίψα τῶν δυναστευομένων πληθυσμῶν γιὰ ἐλευθερία καὶ ἰσοπολιτεία, πού μεγάλος ἀριθμὸς πληθυσμοῦ συνέβαλε στὴν ἐδραίωσίν της.

Ἡ γνωστὴ τουρκικὴ πανουργία ἐξεδηλώθη σπὴ συνέχεια, μετὰ τὴν ἐπικράτησιν.

Οἱ Νεότουρκοι ἔθεσαν τέρμα στὰς ἐλπίδας τῶν μὴ Μουσουλμανικῶν πληθυσμῶν (Ἑλλήνων-Ἀρμενίων).

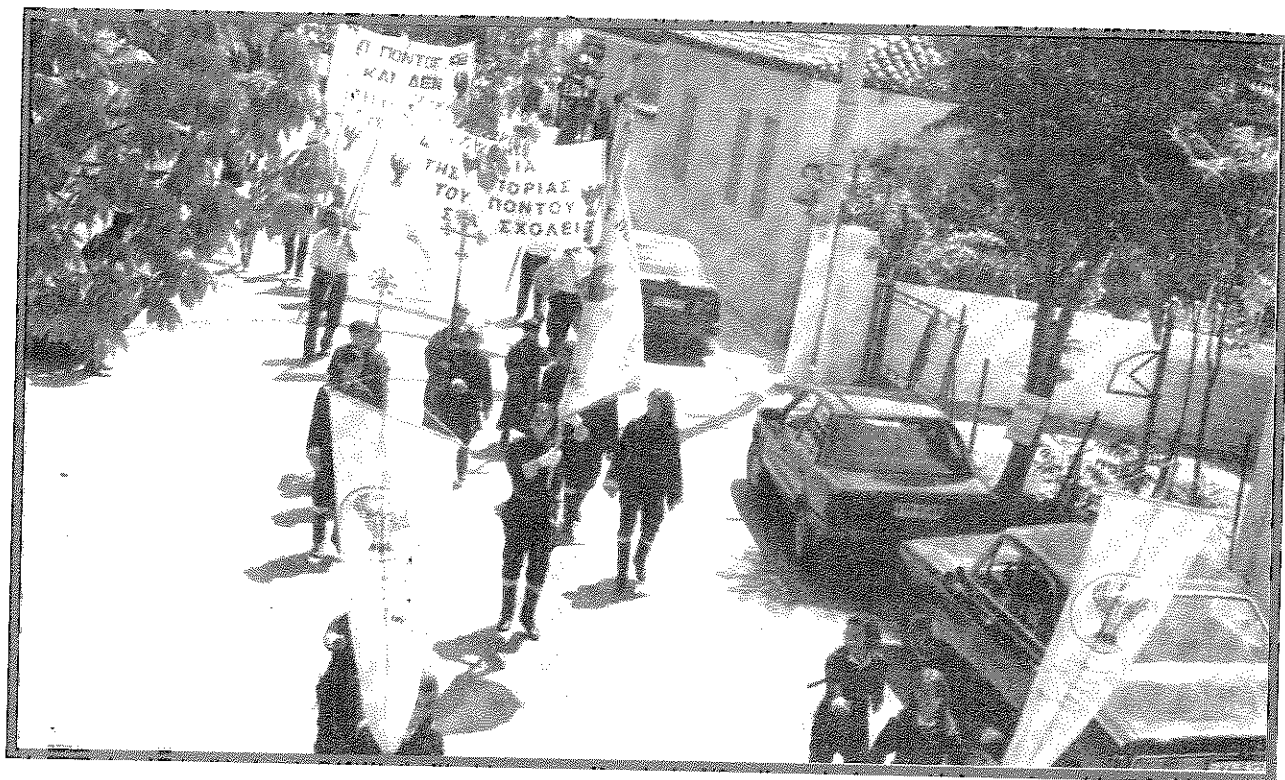
Ἡ ἀπαίσιος μνήμης Τριανδρία τῶν Νεοτούρκων Ταλαὰτ Μπέης, Ἐμβέρ Πασάς καὶ Τζεμάλ Πασάς, προσδένονται στὸ ἄρμα τῆς Γερμανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

Ὁ διαβόητος ἀρχηγὸς τῆς Γερμανικῆς Στρατιωτικῆς Ἀποστολῆς Λίμαν Φον Σάντερς καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ὁ διαβόητος, ἐπίσης Φον Ντέρ Γκόλιτς, κατάρθωσαν νά ὑποβάλλουν εἰς τὴν νεοτουρκικὴ Τριανδρία τὴν ἰδέα ὅτι, κύριος ἐσωτερικὸς ἐχθρὸς τῆς Τουρκίας, ἦσαν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἀρμένιοι πού ἤλεγχον τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν καὶ δὲν ἐπέτρεπαν τὴν δημιουργίαν Τουρκικῆς ἀστικῆς τάξεως.

Εἰς τὸ ἔργον τῆς διώξεως ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων κατὰ μέγα συνετέλεσαν οἱ Κοῦρδοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὰ ἀστικά κέντρα (οἰκονομικὴ ἐξουθένωσις).

Φυσικά, δέν ἐφρατάζοντο οἱ πρῶτοι (Κοῦρδοι), ὅτι ἀπὸ τὴν τότε ἐγκληματικὴ τῶν ἀπρονοησία, θὰ ὑφίσταντο τώρα τὴν δική τους γενοκτονία, πού ἐπέβαλαν τότε εἰς τοὺς ἄλλους καὶ οἱ δευτεροὶ (Ἑβραῖοι) τὰ στρατόπεδα τοῦ Ἀουσβιτς, Μπέλσεν, Τρεμπλίκα καὶ τόσα ἄλλα.

Ἡ γενοκτονία στὴν πρώτη φάσιν ξεκίνησε εἰς

Τὰ νειάτα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πόντου δίδουν τό παρὼν τους μέ Ποντιακές ἐνδυμασίες.

Ὁ Ἑλληνισμός τοῦ Πόντου ζεῖ στίς μνήμες ὅλων τῶν Ἑλλήνων

βάρος των Ἀρμενίων. Ἐπὶ συνόλου 2.100.000 πληθυσμοῦ ἐσφαγιάσθησαν 1.500.000.

Ἐδῶ, ἀξίζει νά μνημονευθοῦν αἱ σχετικαὶ Διαταγαί: ΩΣ ΣΥΝΗΜΜΕΝΟ Υ.Γ.

Μετά τὴν σφαγὴ τῶν Ἀρμενίων καὶ δυστυχῶς τῆς διπλωματικῆς διαμαρτυρίας μόνον τῆς Διεθνoῦς Κοινωνίας, ἐτοιμάζεται καὶ ἡ σφαγὴ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐδῶ ἐπεκράτησε στὴν ἀρχὴ κάποια δυστακτικότης. Οἱ Ἕλληνες εἶχαν τὴν μπέρα Πατρίδα. Οἱ πρόσφατες ἐπιτυχίες τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ στὴν Ἡπειρὸ καὶ τὴν Μακεδονία, ἡ πρόσδεσις τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐπέβαλαν αὐτὴν τὴν διστακτικότητα.

Ἀλλὰ κυρίως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν τὸ καθοριστικόν τῆς ἀπολμίας, ἦτο ἡ γεγονομένη κραταιὰ Ρωσία τῶν Τσάρων. Ἡ ὁμόθηρσος ὀρθόδοξος Ρωσία ὑπῆρξεν πάντοτε ὁ φυσικὸς προστάτης τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου καὶ τῆς Κων/πόλεως.

Ἀτυχῶς ἡ ἐπικράτησις τῶν Μπολσεβικῶν εἰς τὴν Ρωσίαν τὸ 1917 καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἐξωτερικῆς τῶν πολιτικῆς, ἐνεθάρρυναν τὴν γενοκτονίαν καὶ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, εἴτε ὑπὸ μορφήν καταναγκαστικῶν ἐργασιῶν εἰς τὰς ἀπαισίας μνήμης Τάγματα ἐργασίας καὶ ἐξουθενώσεως διὰ τῶν στερήσεων, εἴτε διὰ τῶν ἀποκλήτων σφαγῶν καὶ διώξεων, ἐπὶ συνόλου 1.700.000 Ποντίων ἐσφαγιάσθησαν 453.000 περίπου, ἥτοι τὸ 1/4.

Δέν ἔλλειψαν αἱ πάσης μορφῆς ἐνοπλῆς συγκρούσεις διὰ τῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ ἀπαράμιλλοι ἡρωϊσμοὶ καὶ αὐταπαρνήσεις.

Δέν ἔλλειψε καὶ ἐδῶ τὸ νεώτερο Ζάλογγο. Στὴν ἐπαρχία Τραπεζοῦντος στὸ χωριὸ Γέφυρα 26 νεανίδες ἐπροτίμψαν νά ριφθοῦν εἰς τὸν ἐκεῖ ποταμὸν παρά νά ὑποστοῦν τὴν ἀτίμωσιν. Ἡ συνθήκη τῆς Λωζάνης 1923, ἔθεσε τέρμα εἰς τὸ μαρτύριο. Οἱ περισωθέντες Ἕλληνες τοῦ Πόντου βρέθηκαν γιὰ πάντα στὴν ἀγκαλιά τῆς Μητέρας Ἑλλάδος.

Κάτω ἀπὸ τὴν ἀδήριτην ἀνάγκη τῶν πραγμάτων μία ἀκόμη χαμένη Πατρίδα. Ἡ τότε Ἑλλάδα τῶν δύο Ἡπείρων καὶ τῶν πέντε θαλασσῶν τοῦ Μεγάλου καὶ ἀειμνήστου πολιτικοῦ ἀνδρός

Ἐλευθερίου Βενιζέλου, βρέθηκε μὲ μιά ἀκόμη λιγώτερη Πατρίδα, τὴν Πατρίδα τοῦ Πόντου.

.....

Υ.Γ.

9 Φεβρουαρίου 1915:

«Πρὸς τοὺς Διοικητὰς

Στρατιωτικῶν Μονάδων:

Συμφώνως πρὸς διαταγὰς τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ὁλόκληρον τὸ ἄρμενικὸν ἔθνος πρέπει νά ἐξολοθρευθῇ. Ἐπιστᾶται ἰδιαίτερος ἡ προσοχὴ εἰς τὰς κατωτέρω ἐνεργείας:

α) Ὅλοι οἱ ἄνω τῶν πέντε ἐτῶν τουρκικῆς ὑπηκοότητος Ἀρμένιοι πρέπει νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ νά σφαγοῦν.

β) Ὅλοι οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατὸν Ἀρμένιοι πρέπει νά ἀποσπασθοῦν ἀθορύβως ἀπὸ τὰς μονάδας τῶν, νά ὀδηγηθοῦν εἰς ἀπομακρυσμένας περιοχὰς καὶ νά τυφεκισθοῦν».

Ὁ Ὑπουργὸς Στρατιωτικῶν

Ἐμβέρ Πασάς

9 Σεπτεμβρίου 1915:

«Πρὸς τὴν Νομαρχίαν Χαλεπίου:

Τὸ δικαίωμα ζωῆς καὶ ἐργασίας τῶν Ἀρμενίων ἐπὶ τοῦ τουρκικοῦ ἐδάφους καταργεῖται πλήρως. Ἡ κυβέρνησις, ἀναλαμβάνουσα τὰς εὐθύνas ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἔχει διατάξει νά μὴν ἐξαιρεθοῦν οὔτε τὰ βρέφη εἰς τὸ λίκνον τῶν».

Ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν

Ταλαάτ

13 Σεπτεμβρίου 1915:

«Πρὸς τὴν Νομαρχίαν Χαλεπίου:

Συμφώνως καὶ πρὸς προγενεστέραν κοινοποίησιν, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἡ κυβέρνησις ἔχει ἀποφασίσει τὴν ὁλοσχερὴ ἐξόντωσιν τῶν εἰς Τουρκίαν διαβιούντων Ἀρμενίων. Πᾶς ὅστις ἤθελεν ἀντιπεθεῖ εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, δέν δύναται νά ἀποτελεῖ πλέον μέλος τῆς διοικήσεως.

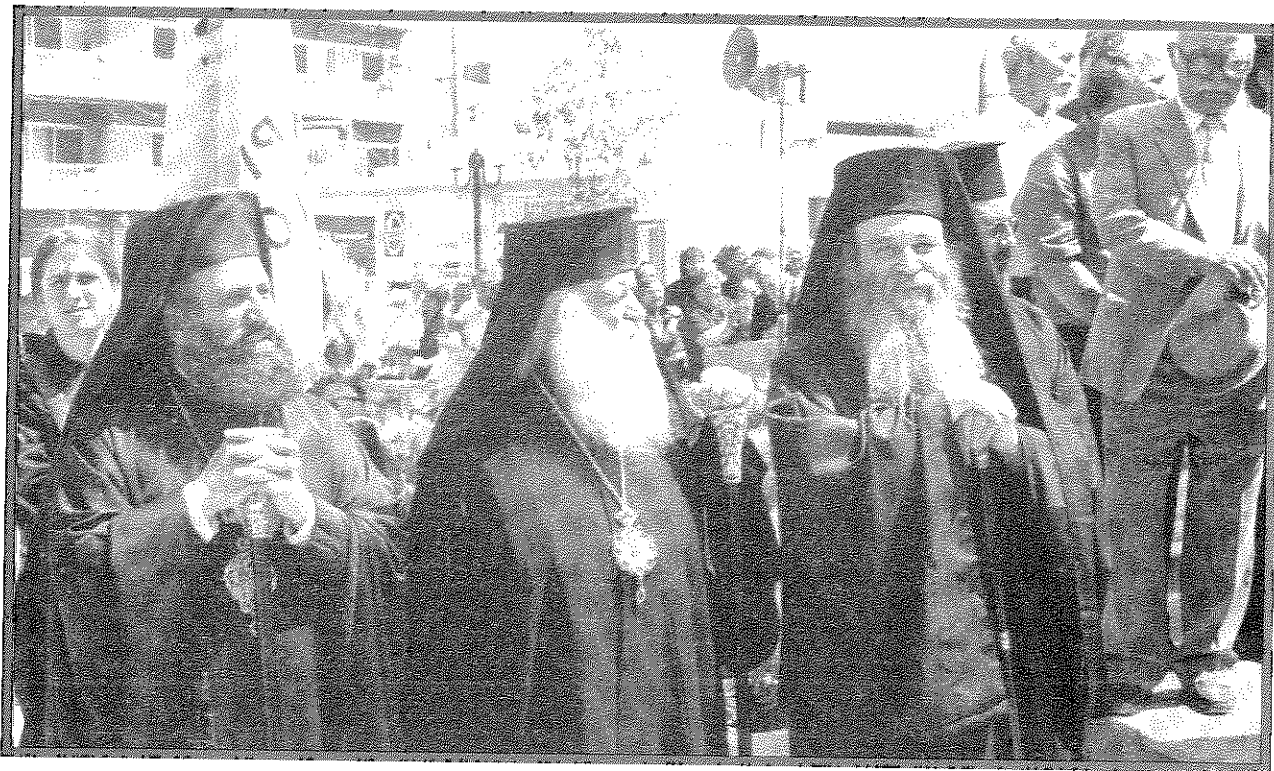
Ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως διὰ τὰς γυναῖκας, τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἀναπήρους, ὅσονδῆποτε τραγικὰ καὶ ἂν εἶναι τὰ μέσα ἐξόντωσης καὶ ἀφοῦ καταπινεῖ ἡ φωνὴ συνειδήσεως πρέπει νά τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν».

Ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶς

Ταλαάτ

Τῇ γνησιότητα τῶν ἐπισήμων αὐτῶν ἐγγράφων (βάσει τῶν ὁποίων ἐξολοθρεύτηκε τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἄρμενικοῦ ἔθνους) ἐπιβεβαίωσαν ἐμπειρογνώμονες κατὰ τὴ δίκην τοῦ Σογομὸν Τεχλιριάν, πού ἐξετέλεσε τὸν Ταλαάτ, καί, γιὰ τὸν λόγον αὐτό, τὸ Δικαστήριον τοῦ Βερολίνου θεώρησε δικαιολογημένη τὴν πράξιν τοῦ Ἀρμενίου ἐκείνου πατριώτη καὶ τὸν ἀθώωσε.

Ἐπίσης ἕνας ἄλλος Ἀρμένιος πατριώτης ὁ Μισάν Τορλακιάν ἐκτέλεσε τὸν Τζεμάλ Πασά τὸ 1922.

Οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς κ.κ. Ἀθανάσιος καὶ Ἰουστίνος ἐν μέσῳ τῶν ἀρχιμ. Δωροθέου καὶ Ἀκακίου

Κατάθεση στεφάνου ὑπὸ τοῦ Προέδρου κ. Ἀθανασίου Κοσμίδη.

Ένα μέρος έκ των επισήμων κατά την κατάθεση τών στεφάνων.

Το τιμητικό άγημα καί ή φιλαρμονική μπάντα πού απέδωσαν τιμές

Οί ἀρχιερεῖς μετὰ τὴν κατάθεσιν τῶν στεφάνων μεταβένοντας εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μέρος τοῦ ἱερατεῖου καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν πομπήν.

Τά λάβαρα καί οί σημαίες έμπροσθεν τής πομπής.

Πανοραμική άποψις τοῦ μνημείου.

*« Ἀθανασίου τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου τῆς Ἀγιοτάτης
Μητροπόλεως Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας Ὑπερτίμου καὶ Ἐξάρχου πάσης Βοιωτίας
ἡμῶν δέ πατρός καὶ ποιμενάρχου πολλὰ τὰ ἔτη ».*

ΕΧΟΛΙΟΝ

Είναι λυπηρόν τό ότι ή Ίεραρχία μας κατά κανόνα, τούς λαλούντας τήν αλήθειαν κληρικούς ή λαϊκούς αποκαλεί ύβριστάς καί συκοφάντας καί είναι όσαύτως λυπηρόν ότι μέ τόν άσκούμενον έλεγχον ταρασσόμεθα, χάνουμε τήν ψυχραιμίαν μας καί σπεύδομεν νά ζητήσωμεν ικανοποίησιν διά τās άντικανονικάς μας συνήθως παραβάσεις καί σφάλματα, φθάνοντας εις τό σημείον νά σχίζωμεν τήν Έκκλησίαν του Χριστού.

Συγκινούμεθα, όμως, μόνον όσάκις θίγονται τά συμφέροντά μας, καί χάριν εις αυτά καί πρό παντός μή σεβόμενοι τούς θείους καί Ίερούς κανόνας ποδοπατούμε τās θεμελιώδους άρχάς μέ εισπηδήσεις εις άλλας Μητροπόλεις, δημιουργώντας έτσι ταραχάς καί έκρήξεις εις τρόπον ώστε νά έχουμε φθάσει εις τήν σημερινήν κατάπωσην καί όμαδοποίησιν τής Έκκλησίας μας.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

PORT
PAYÉ
HELLAS

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ